

RAFAELOVA ŠKOLA

Rohy faunů

Renata Štulcová

MAITREA

Rafaelova škola

Rohy faunů

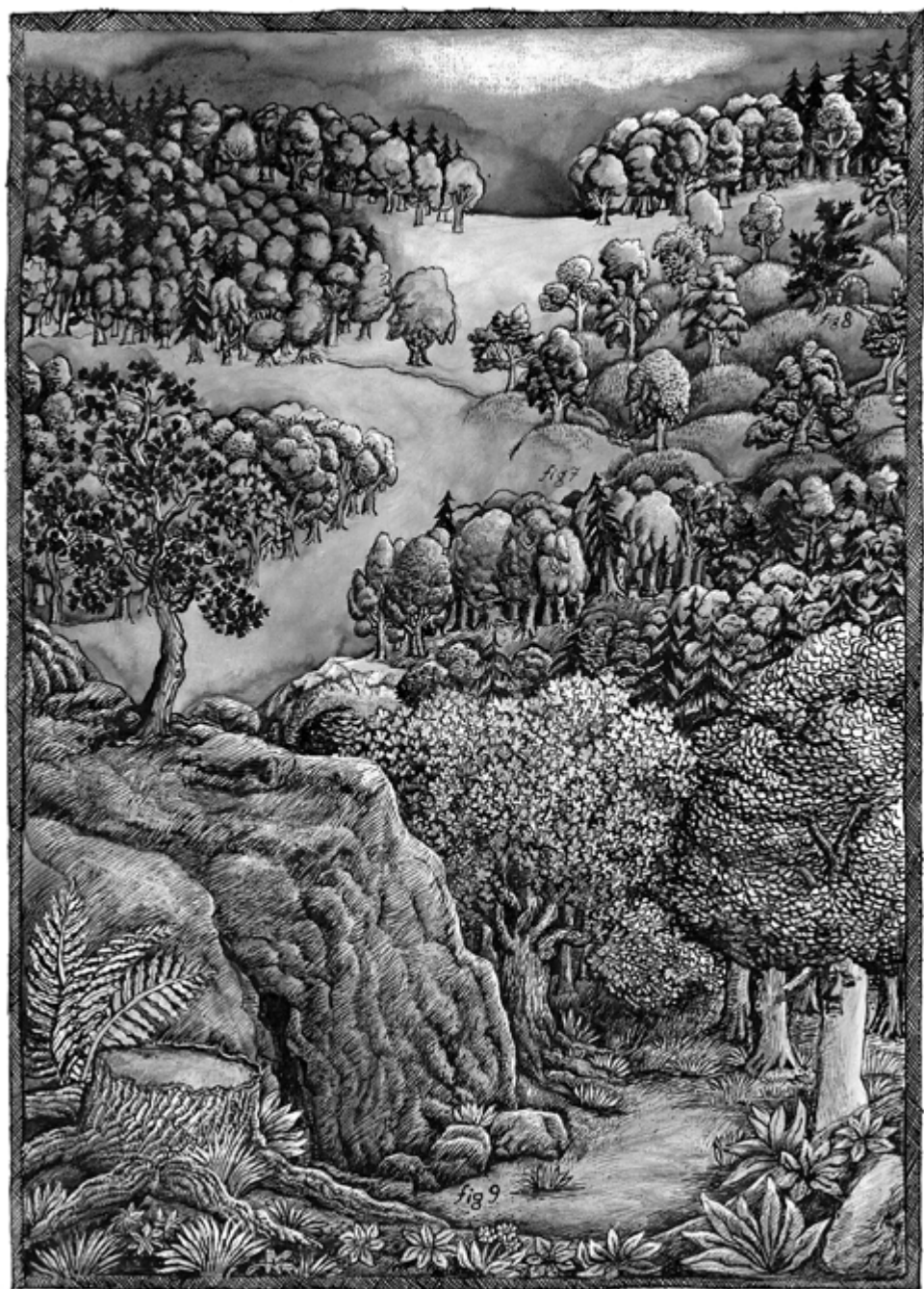

fig.1 SÍDLO Krále Lesa;
fig.2 hlavní vstupní BRÁNA,
fig.3 NÁDVOŘÍ, fig.4 KAŠNA,
fig.5 BESÍDKA, fig.6 zahradní ALTÁN,
fig.7 mohylový HÁJ,
fig.8 Velká MOHYLA, fig.9 JESKYNĚ

Rafaelova škola

Rohy faunů

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata

Rafaelova škola. Rohy faunů / Renata Štulcová. -- Druhé přepracované vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2017. -- 424 stran

ISBN 978-80-7500-277-8

821.162.3-31 * 821-93

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2016

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-277-8

Obsah

1. Zlaté paroží krále lesa	1
2. Pod jabloní jednorožce	19
3. Výuka krále lesa	41
4. Bouře	61
5. Jen víla	83
6. Sluha vílího krále	109
7. Berla krále lesa	135
8. O zásvětním kotli	157
9. Zamilovaný střelec	183
10. Teta	211
11. Brána Zásvětí	239
12. Sen noci svatojánské?	271
13. Kdo zná tajemství?	307
14. Láska na lyžáku	337
15. Vtělování	365
16. Ohně Beltainu	391
17. Pravá tvář	415

*Ohnivé slunce se ukrývá v paroží krále lesa, který nezávislý,
nеспoutaný provází dobrá srdce dobrodružstvím a přitom je chrání.*

Zlaté paroží krále lesa 1.

OHNIVÉ SLUNCE SE ukrývá v paroží krále lesa, který nezávislý, nespoutaný provází dobrá srdce dobrodružstvím a přitom je chrání.

Srpek nové Luny, Amorův šíp se houpá na obloze. Proč ty – Amore – nevyslyšíš mé přání a jedinou zlatou střelou nezměníš běh osudu? Kdybys srdce, vůči mně zatvrzelé, proklál, jeho láska by se obrátila ke mně, a já bych nemusela zničit to nevinné poupě... Marinu.

Jak sladce teď dospává sen metamorfózy, jen malinko stačí a procitne. A potom o slunovratu, svatojanské noci se poprvé projde říší krále Pana. Ocitne se v jeho lese, pozná rozpustilou a šílenou lesní magii.

Arthosi, tys Marině její osudovou lásku již znechutil. Jenže bude tato nenávisť tak silná, aby provždy porazila osud, který jí hvězdy určily?

Dva týdny se rychle rozplynou, Luna se bude po nebi koulet jako stříbrný míč. A já... skryta magií lesa dostanu šanci přiblížit se k Marině na dosah... Celý rok budu mít na to, abych překonala Marininy stráže, abych vymyslela léčku... Nikdo pak nepozná, že to neštěstí jsem způsobila já, každý bude vinit les...

Marina přistoupila ke kmeni a uloupala si kousek kůry. Hm, ta je dobroučka, olizovala se a už odlamovala další sousto... Další

sousto ve snu, zatímco ležela v blanitém obalu v nejkrásnější komnatě Panova Lesního sídla a vrtěla se hlady. A jak se tak vrtěla, obal počal praskat, čerstvý vzduch jí pohladil tváře a ptačí štěbetání jí už nepustilo zpátky do snů.

Polekaně otevřela oči.

Kde to jsem? Kde mám tu kůru? Já bych jedla... zamračila se.

Ležela na lůžku chráněném závěsy. Nebyly to však závěsy z hedvábí jako ve vilém zámku u maminky královny. Tady u krále Pana namísto závěsů visely shůry dlouhé liány břechťanu.

Nic skrz ně nevidím... pohnula hlavou. Ten pohyb způsobil, že se obal kolem ní roztrhl ještě více.

Stočila zrak a spatřila špice svých tmavých dvakrát zatočených rohů. *Takové má i Puk!* rozradostnila se a zvedla ruku, aby si na ně sáhla. A obal kolem ní se rozpadl úplně.

Páni, ty rohy ale jsou! Škoda, že nemám po ruce zrcátko... ohmatala si rohy a pak se pomalu zvedala do sedu. Bála se, že by jí mohlo být zase zle jako při minulé metamorfóze. „Jejda, to mám těžkou hlavu,“ zamručela, když se posadila a tíha rohů ji táhla zpět. Podepřela si čelo a dál zkoumala své tělo. *Nohy mám jako Puk, jak se na ně postavím? Na těch prohnutých lýtkách se přece nedá chodit! A balancovat na kopýtkách?*

Ozvaly se rychlé kroky, vrzly dveře, závěs se zavlnil a na Marinu se usmívala fauka Viola.

„Vy jste ale rychlík, Marino. Počkejte ještě chvíličku. Zavolám Žakelínu a také princ Puk se na vás těší.“

Než se Marina zmohla na slovo, břechťan se zavlnil a faunka byla fuč. Marina si stále podpírala hlavu ztěžklou rohy a napadala ji jediná myšlenka: *Já si ji snad budu muset pořád držet!*

Viola i s Žakelínou byly zpět cobydup. Nesly nejen dlouhou zelenou, zlatě vyšívanou tuniku, ale také podpurný límec, korzet, který Marině navlékly kolem krku.

„Během několika dní vám svaly a vazy na krku zesílí, takže rohy unesete,“ chlácholily ji.

Marina teď s úlevou držela hlavu zpříma a pořádně si obě vychovatelky prohlédla. Viola měla vlasy barvy kaštanů, Žakelína byla blond. Obě si začesávaly kudrny do dlouhých copů a stejné copy nyní zaplétaly Marině.

„Je to praktické,“ vysvětlovaly jí. „Jinak se budete neustále zamotávat do větví a větviček.“

Faunky byly oděny do hnědých tunik s pestrým barevným vyšíváním.

Rohy mají sice o hodně menší než já, ale jak ladně nesou hlavy a jak obratně a vznešeně se pohybují na fauních nohách a kopytech, žasla Marina. *To se snad nikdy nenaučím...* pochybovala, když jí pomáhaly vstát z postele.

Shlédla dolů, kde její kopýtko spočívalo na podlaze. Cítila vlídnou dřevěnou podlahu, ale zdálo se jí, že taková kopýtká jsou ve srovnání s lidským chodidlem příliš uzoučká a drobná, aby se na nich mohla udržet celou svou váhou.

„Tak, a půjdem do koupelny k zrcadlu... pravá, levá, pravá...“ odříkávala Žakelína a Marina podepřená vychovatelkami se snažila nohama poslušně posunovat. Přitom ji se zájmem sledovalo na prahu stojící kůzle.

„I ty jeden zvědavče,“ vyhnal kůzle Puk a pak se na sestru zadíval. „No né, tobě to sluší.“

Marina se napřímila a zavravorala, naštěstí ji vychovatelky pevně držely.

„Puku, já se to nikdy nenaučím,“ fňukla.

„Jaký nenaučím? Chtěla jsi to přece natřít Arthosovi. Koukni na Violu a Žakelínu, jak obě chodí. Musíš do toho dát trochu toho... sexu,“ pravil právě ve chvíli, kdy se za ním jako duch zjevil profesor Fontán.

„Uložte ji na postel,“ přikázal profesor a otevřel lékařský kufřík.

„Máte zrcátko?“ zeptala se ho Marina.

„Zrcátko, zrcátko,“ bručel profesor a ťukal ji kladívkem do kolen. „Nemám zrcátko, ale rohy máte ukázkové,“ poklepal i na ně a Marina pocítila jemné brnění, které se jí z rohů přeneslo do hlavy a dále a níž až k žaludku.

„Jejej, vy jste nám zezelenala,“ lekly se vychovatelky a rychle jí pomohly do koupelny.

Když se Marina konečně napřímila u umyvadla, spatřila před sebou hnědookou, šikmookou verzi královny víl Aine, které z dlouhých hnědých vlasů vyrůstaly dva silné dvakrát zatočené tmavé rohy. Byly zdobené jemným narudlým vroubkováním.

„Jééé,“ zařvala Marina. Ještě si stačila uvědomit, že i ta podivná Aine otevřela ústa dokořán jako velryba, a pak se otočila a rozběhla se z koupelny. Vychovatelky jí vůbec nestačily. Vlétla do náruče Pukovi.

„Marino, to jste přece vy, ta v tom zrcadle,“ smála se Viola.

„Ona se lekla sama sebe?“ rozchechtal se Puk.

„Tak, tak, to se někdy stává, ale jak vidím, díky tomu se Marina naučila chodit na kozích nohách celkem rychle,“ konstatoval profesor a začal si zase uklízet věci do kufříku.

Marina zatím objala Puka a zabořila mu nos do rukávu. Styděla se pohlédnout na ostatní. *Jsem já to ale trdlo, leknu se sama sebe*, šklebila se. A zvědavé kůzle, které se právě vrátilo i se sourozencem, uteklo s mečením. Zato po okenním parapetu mezi komnatou a ložicí se mezi květináči protáhla veverka a tu Marinino šílenství velmi zaujalo.

„Tak, a ještě musí doplnit tekutiny,“ zvedl profesor ukazováček, než opustil komnatu. „Vodu, kozí mléko, ibiškový a šípkový čaj kvůli vitamínu C. Tuhou stravu jí zatím nedávejte. A dejte pozor,

ať tady neojídá tu flóru,“ rozmáchl se, aby ukázal na všechny zelené a kvetoucí keře, kterými byly Marinina komnata i lodžie vyzdobeny.

Komnata s dřevěnými vyřezávanými zdmi a dřevěným stropem podepřeným vyřezávanými sloupy vypadala překrásně. Nábytek byl vyrobený z hlazeného dřeva, některé kousky s takovými jemnými mozaikami a dřevěnými reliéfy, že se Marina těšila, až si je zblízka prohlédne. Nedaleko vstupu na lodžii, kde šuměla fontána vyplněná barevnými oblázky, poskakovalo v keřích zpěvné ptactvo. A ptáci se ozývali i ze vzrostlého jasanu vedle lodžie. Koupelna, v které Marina před chvílí tak ječela, vypadala jako zmenšenina komnaty. Vana a umyvadlo byly vytesány z bílého mramoru.

Marina stála tedy na nohou nikým nepodpíraná, cítila trochu slabost v kolenou, ale již věděla, že dokáže udělat krok.

„Mohli bychom jít dneska večer do lesa,“ navrhoval Puk nadšeně, „ukážu ti místa, kam budete chodit s mým otcem.“

„Výsosti, dovolím si vám odporovat,“ ozvala se Žakelína a přitom koketně na Puka zamrkala. „Marina sice už přišla na fauní kroky, ale ještě si musí procvičit svaly. Jinak ji celou cestu poneseš na zádech. A také si musí vybalit všechny své věci z krabic. Balili jí to spolužáci.“

„Hm,“ pokýval hlavou zklamaný Puk. „Tak aspoň teď tady kolem sídla... To by snad šlo, ne? To není tak daleko a moc času to taky nezabere...“

Když už se tedy vzpamatovala a nechali ji chvíli samotnou, učesala se Marina v koupelně před zrcadlem, zastrkala si neposlušné prameny do copu a přitom konečně prozkoumala rohy, které jí vyrůstaly na čele z linie vlasů a točily se jí elegantně kolem uší. *No, ty uši jsou ale k popukání*, culila se a tahala se za ně.

Pak si vykasala tuniku: *Hm, od pasu dolů jsem taky k popukání. A ty srandovní nožky. Ty si asi do lodiček těžko nazuju. Ale teď se musím naučit chodit tak ladně, jak to umí Viola a Žakelína. Já ti, Arthosi, ukážu, že i rohatá budu vypadat skvěle!* Rozhodně vykročila z koupelny do komnaty, do níž právě škvírou ve dveřích nakukoval z chodby vlček.

Koukám, že soukromí si tady jeden neužije, nadzdvihla Marina obočí.

Světлана s Juliánem se bezhlučně pohybovali kryti stromy podél cesty, po které se vydali Puk s Marinou a se zvědavým vlčkem. Právě metamorfovaná malá faunka našlapovala opatrně, Puk ji pro jistotu podpíral, každou chvilku se na něj věšela, když ztrácela půdu pod nohama.

„No, zrovna moc sexy chůze to teda není. I to vlče se mi směje. A nejen na krk, ale na celé tělo bych potřebovala takový korzet,“ bručela potichu, když došli na vrchol protějšího svahu. „Teď mě to táhne dozadu za ocasem, předtím zase těžká hlava dopředu, mám úplně jiné kyčle, lejtka mám nějaká delší a jak jsou prohnutá, moc jim nevěřím, klidně bych na ně brala taky nějakou dlahu...“

„A co tě takhle zavřít do sarkofágu jako mumii,“ navrhl jí Puk s vážnou tváří.

„Ty jeden,“ dloubla ho loktem do žeber.

„Au,“ prohnul se. „Jsi náká nebezpečná.“

„Jé, Puku, tamhle, mamka!“ špitla Marina a ukazovala k Lesnímu sídlu, které odsud vypadalo opravdu velkolepě.

Desítky dřevěných vyřezávaných a malovaných střeš a věží se topily v husté zeleni. Dubovou alejí, jež k sídlu vedla jako slavobrána, jela královna víl Aine.

Aine v modrých šatech a s křídly stříbrně lemovanými popoháněla jelena, na němž cestovala, a za ní na dalších jelenech seděly její

strážce. Když pak před sídlem z jelena sesedla, poklonily se jí fauní strážce a vedly ji po schodišti.

„Mamka vypadá našťvaně,“ špitla Marina.

Puk přikývl: „Nevypadá. Je našťvaná. Rázuje dovnitř za tátou jako rozzuřená lvice. Pojď, když si pospíšíme, třeba kousek té jejich hádky uslyšíme.“

„Ty myslíš, že se budou hádat?“ nevěřila Marina.

„Nemyslím, vím. Já už zažil tolik jejich hádek...“ mávl Puk rukou a pomáhal Marině po cestičce dolů.

Už několik dní nepršelo, kamínky v suché hlíně se viklaly a uvolňovaly, Marině se smekala a zvrkávala kopýtko. A navíc ji rozčilovali havrani, kteří se slétali k Lesnímu sídlu, jako kdyby se na něj chystali zaútočit.

Marina znovu zaškobrtla a ztratila půdu pod nohama. Puk ji jen taktak stačil zachytit.

„U všech rohatých, kozám se přece takový terén nesmeká,“ nechápal.

„Prostě v tom ještě neumím chodit. A nejsem koza, ale faunka,“ zamračila se naoko Marina.

Za horkého odpoledne král Pan vždy odpočívá a hraje na syrxn mýmivé melodie. Kamkoli s ním usedne, tam k sobě přiláká vše živé. Ale také kámen a hlína, které se nepohnou, upadají do snů o lásce.

I dneska král Pan usedl do besídky na ibiškovém nádvoří. Skryt ve stínu popínavých růží přiložil syrxn k ústům. Jemné zvuky starodávneho hudebního nástroje doprovázené zpěvem fontány se vznášely nad keři a zalétaly do podloubí kolem nádvoří.

Do podloubí vyřezávaného ze dřeva, jež stále vonělo jako z čerstvě poraženého stromu. Nádvořím s kašnou uprostřed žulové dlažby

se sbíhala zvířata, která král lesa v sídle chová. Lišky, vlci, veverky, jezevci, ježci, kuny, Marinin Matýsek se svou systří rodinou, další a další čtyřnožci a za nimi se vznášeli sojky, straky a jiní opěření.

Když se Aininy šaty zamodraly nádvořím, král odložil syrx a vyšel své dávné lásce vstříc. Plášť temný jako mech v nejhlubším lese, vyšívaný zlatem, se kolem něj zavlnil, zvířena se rozestoupila.

„No ne, drahá Aine! Jak milé!“ podával jí s úsměvem ruku a zval ji do besídky. „Přišla jsi na schůzku? Ale měsíček ještě nevyšel...“

„Na vtipy teď není čas, Pane,“ odsekla Aine. „Dostala jsem zprávu od profesora Fontána, že Marinka se již metamorfovala. Proto sem chvátám...“

„Posaď se, prosím,“ pravil Pan, pak přikázal faunovi, který poslušně čekal na rozkazy, aby donesl smetanu a jahody. Nakonec poslal zvířenu pryč.

„Jahody už dozrály, letos se vyvedly obzvlášť sladké. No, a smetana je vynikající vždy,“ usedl konečně na lavičku vedle Aine. Poté si však uvědomil, s čím královna víl přišla, tvář mu zpřísněla a uraženě pravil: „O dceru mít strach nemusíš. Je z ní nádherná faunka a právě teď je v nejlepších rukou. Asi před hodinou jsem ji viděl jít s naším synem do lesa na vycházku. Ta tvoje elfí stráž šla s nimi.“

„Kvůli tomu jsem nepřišla,“ zatřepala Aine energicky dlaní. „Samozřejmě, že mám neustále hrůzu z dalšího možného útoku na mou nejmladší dcerku. Ale nyní mám strach z něčeho jiného.“

„Hele, už se hádaj,“ kývl Puk vzhůru mezi koruny stromů.

Před chvílí mezi listy prosvítala azurově modrá, teď ji zašpinily mraky. Hrozivě černaly a les utíchal. Blíží se snad první předletní bouře?

Havrani neohroženě krouží pod černými mračny v početných letkách; divně se nese jejich krákání zlověstným tichem.

A pak uhodí blesk.

„Jé,“ lekla se Marina a cesta jí pod kopýtky ujela.

„Víš co? Takhle bychom domů nikdy nedošli, naskoč si,“ nastavil jí bratr záda, Marina nelenila a už se nesla.

„To je jak z tý opery od Dvořáka,“ prohlásil Puk. „Čert a Káča se to jmenuje a čert tam nese tu protivnou Káču na zádech... Au...“

Marina za ta slova zatahala Puka za ucho.

„Tak to jsem opravdu zvědavý, z čeho máš strach?“ podivil se Pan a se shovívavým úsměvem přisedl k Aine blíž.

„Odsedni si, mě podruhé neulovíš. A přišla jsem právě kvůli tvým mravům. V primě a v sekundě se z našich studentů snažíme vychovat vzorné elementály. Jenže pak přijdou k tobě do tercie a všechna naše práce přijde vniveč. Jako profesor jsi vynikající, ale jako pedagog jsi velmi shovívavý. Dáváš jim příliš volnosti. A oni jsou v tomhle věku navíc velmi tvrdohlaví.“

„Divíš se? S těmi rohy ani jiní být nemohou,“ vtipkoval Pan.

Aine se však mračila: „Přišla jsem tě požádat jako kolegu, zda bys mi nemohl udělat tu laskavost a věnovat se letos výchově těch dvanácti terciánů na plný úvazek, dvacet čtyři hodin denně,“ usmála se koketně. Na krále lesa je vždy nejlepší použít místo zbraní krásu.

„Dvacet čtyři hodin denně mám být se studenty? Ale co si o mě pomyslí všechny ty víly, nymfy, dryády... Celý rok jim budu chybět...“

„Ty jeden prostopášníku!“ vykřikla rozčileně Aine a práskl druhý blesk.

Spustil se liják.

„Hádka se rozjíždí,“ komentoval Puk provazy vody padající z nebe. A rychle, jak jen mu to Marinina váha dovolila, vybíhal schodiště.

„Táta je zkrátka playboy, ale mamka patří mezi ty výjimky, co mu dokážou odolat,“ funěl na posledním schodě, když mu Marina ze zad sklouzla.

Fauní strážé prozradily Pukovi, že obě Veličenstva rokují v besídce.

„Rokují, hm, to vidíme na obloze,“ povytahoval Puk obočí.

Z něj i z Mariny crčela voda. Marina si to však neuvědomovala, myslela jen na jediné. Snažila se pochopit, jak mohla hádka maminky s králem Panem vyvolat bouři. Chtěla se Puka vyptat, jenže on rázoval tak rychle, že mu téměř nestačila.

Probíhali chodbami, které Marina ještě neznala. Minuli lišku a o kus dál jim přes chodbu přeběhla veverka, pod nohama se jim pletli zajáci, kteří se k nim přidali. Neboť zvířata se faunů nebojí, zvířata fauny milují.

Krásnými chodbami se blížili ke králi lesa. Jak bylo u krále Basilea vše z kamene, tady bylo vše ze dřeva. Dřevěné stěny, sloupoví, klenuté oblouky, vše vyřezávané, vším prorůstaly keře a stromy, vše tak svěže vonělo... Upalovali dál po dřevěné a mechové dlažbě.

„Už tam budem,“ poznamenal Puk, když se chodba v dálce před nimi počala rozšiřovat a prosvětlovat.

„Tak, a teď Marinka kvůli tobě zmokne,“ zaslechli v šumění deště láteřit mamku. A proto ještě z podloubí Puk zahalekal: „Už se stalo. Kdybych věděl, že se budete hádat, vzali jsme si do lesa deštníky.“

Marina viděla krále Pana v jeho fauní podobě poprvé. Právě proto se tak trochu schovávala za Puka a přitom si krále prohlížela od hlavy až k patě. Pan měl vlasy stejné jako Puk, dlouhé a vlnité, a z nich mu vyrůstaly zlatě se lesknoucí parohy. Marina si vzpomněla na pochvalné řeči, které o něm vedla maminka Médey...

Pan je asi neodolatelný, ale já jsem na jiné typy, tak se mi zas tak neodolatelný nezdá, pomyslela si.

Jako kdyby její myšlenky přitáhly královu pozornost, usmál se na ni: „Astrolog o vás, Marino, říkal, že máte pohled, kterým byste dokázala roztavit kámen.“

Marina nevěděla, co na to říct. Jen na krále dál civěla a náhle jasně viděla, že se kolem něho rozprostírá zelenavá aura se zlatými záblesky. *Stejná aura, jakou má maminka. A ony se ty jejich aury rozlézají po celém nádvoří a přetlačují se,* žasla Marina a již také jejich aury nejen viděla, ale i cítila. Cítila lehké mravenčení a konečně jí začínalo být jasné, proč mohli tito dva vládcové hádkou vyvolat bouřku.

„Vaše matka má o vás, Marino, opodstatněný strach,“ řekl Pan a tvářil se, jako kdyby si celé odpoledne s krásnou Aine přátelsky povídal. Slunce hned vyšlo zpoza mraků, když Pan pokračoval: „Zvážil jsem, co se vám stalo v primě. Kelaíno se svým týmem doposud neodhalila strůjce toho činu, proto jsem se rozhodl, že vám přidělím svého nejlepšího strážce.“

Pan pootočil hlavu k opačnému rohu nádvoří, odkud vyšlehla zlatá záře.

Když oslněná Marina záři uvykla, okamžitě couvla a za Puka se skryla celá.

„Lykon vám bude dělat v lese strážce,“ kývl Pan a ve zlaté auře vstupoval na nádvoří obrovský dvanáctérák.

„To opravdu myslíš vážně, Pane?“ pípala královna víl.

Pan pokýval hlavou s těžkými parohy a podal Marině ruku. Celou roztřesenou ji dovedl k jelenovi, do jehož očí musela vzhlednout. Tak byla proti němu malá. Jelen pokrčil přední běhy a poklonil se Marině.

„Lykon bude od této chvíle, Marino, stále s vámi,“ řekl Pan. „Nebudete o něm vůbec vědět, jen pokud vám bude hrozit nebezpečí, objeví se a zachrání vás.“

Jelen se znovu Marině hluboce uklonil. Poté se obrátil a vznešeně odkráčel.

Marina stála jako solný sloup, maminka k ní přistoupila, objala ji a zašeptala do fauního ouška: „Musím pryč, vílečko moje. Ohrožuju všechny každým okamžikem, který tady trávím. Přijď s Pukem na čaj. Budu vás čekat,“ políbila Marinu na čelo, pohladila ji po rozčuchaných mokřých vlasech a odešla. A za ní se jako vlečka nesla zlatě zelená aura.

Marina si vybalila krabice, které ležely v rohu na podlaze komnaty. V okamžicích, kdy se začala díky experimentu profesora Emanuela předčasně metamorfovat a přenášeli ji do Lesního sídla, spolužačky zapakovaly celý její majetek. V některých krabicích bylo vše pěkně vyrovnáno, v jiných našla své věci bez ladu a skladu.

„No, která tohle balila? To snad musel být Bulízník,“ bručela, ale byla ráda, že jí takhle pomohly.

V Lesním sídle vládlo posvátné ticho, nikdo z Marininých spolužáků se ještě neprobral. A takhle po poledni v slunečním žáru všechna zvířata odpočívala a dokonce i hmyz a ptáci umlkli. Marina se nudila, podruhé uklidila komnatu, několikrát se převlékla a zkoumala, v které sukni vypadá nejlíp. *Která dlouhá sukně nejlépe schová kozí nohy a ocas?*

Pak si hrála s Matýskem a potom se posadila na lodžii pod stříšku.

Nejdřív jí myšlenky odlétly zpátky na nádvoří, kde se včera setkala maminka s králem Panem.

Moje vlastní mamka má takovou sílu, že dokáže vyvolat i bouři? děsila se trošku. Nato si vzpomněla na maminčin tanec, jímž vytvořila kruhy v obilí. *No jo, při tom tanci mamka a víly přece zapálily ve vzduchu ohnivou kouli a nakonec se spustila příšerná bouřka...*

„Ehm,“ vzpomněla si na to, co následovalo. Jak potrhala Arthosovi dráty a poničila měřicí přístroje, jak se chytala stromu, do kterého uhořelo, jak ji Arthos zachránil a nesl do hvězdárny... *Se mu nedivím, že mi vynadal. Chovala jsem se jako malé hloupé dítě, zlobila se na sebe a raději se snažila myslet na něco jiného.*

Nemám žádné nepřečtené knížky. Potřebovala bych se dostat do knihovny nebo bych mohla poprosit Puka, aby tam zašel a poprosil paní Zlatuši, aby mi nějaké knihy vybrala... napadlo ji. Nakonec se rozhodla zopakovat si roli Ariela do Bouře. *Blíží se premiéra, tak at' si zase neudělám ostudu jako minule,* kroutila sama nad sebou hlavou a listovala scénářem, aby si osvěžila texty Arielových písní. *Puk bude hrát a já zpívat jako trapka, kdyby to mohl odzpívat za mě on. Škoda, že má tak hluboký hlas,* povzdychla si.

Asi po hodině celá zničená odložila šprtání. *Tohle fauní tělo není vůbec stvořeno ke studiu,* myslela si a protahovala ocásek, nohy, páteř. Opřela se o zábradlí. Z terasy byl krásný rozhled, vítr rozfoukal mlhu nad lesy a Marina viděla do velké dálky. Cítila klid, který se rozhostil nad krajinou. Těšila se na Puka, který jí slíbil, že dneska půjdou na návštěvu k mamince.

Hm, to je ticho, jako kdybych v celém světě byla jen já sama...

Pak zakrákoral odkudsi královský havran a zase nastalo ticho. A potom odkudsi vylétlo zavytí. A další. Marina polekaně vběhla zpátky do komnaty. Jenže třetí zavytí se hnalo vnitřkem sídla. *Co to je?* skočila ke dveřím a přirazila je. V zámku však chyběl klíč...

„Marino, otevři,“ zalomcoval po chvíli Puk klikou. Dveře povolily na škvíru, ale více mu těžký dubový stůl, kterým Marina svoje dveře zatarasila, nedovolil. Marina zkroušeně vyšla z úkrytu koupelny a dala se do odtahování stolu.

„Puku, já se bojím, to vytí...“

„U všech rohatých, dělej, musíš se mnou. Sída rodí, vypadá to zle a otec je daleko. Než přijde, musíme jí pomoci my dva.“

Marina věděla z bratrova vyprávění, že Sída je ohařka krále Pana a že každým dnem čeká štěňata. Když dorazili přes nádvoří do zahrady, Marina spatřila altán, z kterého se ozývalo to strašidelné vytí. To vyl černý ohař zvaný Kú, který se měl stát otcem. Vycítil, že porod neprobíhá podle přírody, proto volal krále lesa.

Vběhli po nízkých schůdcích do altánu a Kú jim ustoupil z cesty. Marině se téměř zastavilo srdce. Nešťastná fenka se srstí jako oříšky ležela na lněných přikrývkách, bolestí se chvěla a přitom starostlivě olizovala černé tělíčko právě narozeného štěněte.

Malý tvoreček však téměř nedýchal, jen bezvládně ležel a kolem obcházela smrt.

Jakmile Sída spatřila Puka a Marinu, jemně stiskla kůži štěněte a zvedla ho ze země. Obrátila se k Marině, cosi zapískala psí řečí. Puk zašeptal: „Nastav dlaň.“

A když tak Marina učinila, Sída jí štěně vložila do rukou a dlouze jí pohlédla do očí.

„Prosí tě o pomoc,“ vysvětlil Puk.

„Mě? Copak já...“

„Ano, ty. Jsi dcera královny víl, Sída to hned poznala. Ty dokážeš stejně jako naše mamka přijmout Rafaelovu pomoc pro Sídina prvorozeného syna. Zachráníš ho a bude tvůj.“

Marina se téměř dusila.

Když byla malá, měli Fialkovi doma psa. Takového černého oříška. Neurčitou rasu...

Mám zachránit život, když to dokážu, dostanu psa. Já to ale neumím... Jak mám zachránit život?

„Stejně jako to dělá naše mamka. Prostě popros Rafaela o léčivou sílu, ale nepochybuj,“ radil Puk.

Údery psího srdíčka byly slaboučké. Jeho malé plíce téměř nevtahovaly vzduch.

Marina se nadechla a s nadějí zašeptala: „Prosím, Rafaeli, prosím tě, ať tohle malé štěně žije. Děkuji.“

Pak si představila, jak se to učili v primě od maminky, všude kolem sebe zelenou barvu Rafaelovy školy a Rafaelův znak, okřídlenou hůl s hady...

Zprvu si neuvědomovala, že to zelené světlo kolem není jen její představa. Až když jí začala tělem probíhat mravenčivá síla, která se jí vlévala do rukou, poznala, že Rafael přišel na pomoc. Čas ubíhal, srdíčko štěněte stále bilo jen slabě. Marina se stala vodičem Rafaelovy léčivé síly proudící do nebohého ušatého tělíčka.

A pak pocítila, jak srdíčko uhodilo silněji, tělíčko se pohnulo, byl vidět malý, ale silný nádech. Pejsek pohnul tlapkou a Marina se rozbřečela.

„Půjč mi ho a poděkuj Rafaelovi,“ vzal Puk pejska Marině z dlaní, aby ho přiložil Sídě k cecíku. Vedle ležela pejskova sestra, která se právě narodila. Sída šťastně pískala v psí řeči a Puk důrazně pravil: „Marino, přestaň bulet a vymysli pro svého psa jméno. Fenečku budu vychovávat já a budu jí říkat na tvou počest Mari.“

Marina se z toho, co zažila, sesypala. Utírala si velké slzy, přes které viděla psy i bratra jako přes deštěm skrácené okno.

„No tak,“ přisedl si k ní Puk a objal ji kolem ramen. „Už je všechno v pořádku. Počkej, jaký z nich vyrostou pěkní psi. Ještě ale to jméno... Marino, co je s tebou?“ vylekaly Puka její nekončící slzy.

„My měli doma psa...“ dusila se Marina.

„Tos nikdy neřekla!“

Marina zakroutila hlavou. „Auto... přejelo ho... Už nikdy jsme... neměli... žádného... Vždycky jsem chtěla mít bráchu nebo ségru... Měla jsem Čerta... Rozkousal mi první vysvědčení... a potom druhý den...“

Puk na Marinu hleděl se soucitem. „Hele, ségříčko, tenhle malý byl určitě zachráněný, aby se jmenoval Čert II. Že jo, Sído?“

Sída vesele pískla.

„Tak jo, budu mu říkat... Čert,“ škytla Marina.

Tu noc Marina strávila v altánu u ohařů. Seděla na podlaze, pořád ještě vydešená, a pozorovala dvě malinká štěňata, jak se krmí nebo spí. Mari byla oříškově hnědá po Sídě, zato Čert černý po Kúovi.

Puk nechal přinést večeri a po ní se, za krákání havranů a šustění jejich černých křídel, objevil král Pan.

Jak král majestátně vstoupil do altánu, celý les vstoupil s ním. Marina ucítila vůně mechu, kůry a listí, zaslechla tiché hlasy zvěře, hmyzu a tajemné soví houkání. Král poklekl k Sídě, zkontroloval štěňata a pak zamyšleně řekl: „Jsem na vás oba pyšný. Lépe bych to nezvládl. Sída udělala dobře, že vám své potomky darovala.“

Když se Marina probudila, byl den v plném proudu. Líně se protáhla, otevřela oči a spatřila krmící se pejsky. Chvíli jen tak ležela a pozorovala je. Pak si ale uvědomila, že má taky hlad, jenže v dosahu altánu neviděla žádného fauna, kterému by si řekla o jídlo, a tak dloubla do bratra. Chrupal opodál a otevřel oko až po třetím dloubnutí.

„U všech rohatých, to mám hlad,“ prohlásil a vyskočil na nohy.

Marině se od psů nechtělo, nejraději by byla, kdyby jí snídani donesli. V doprovodu dvou lišcat, která se k nim přidružila, se lounala za Pukem, dokud se neobjevila vychovatelka Žakelína a nesdělovala jim nadšeně: „Představte si, konečně se probouzejí.“

„Médea už je vzhůru?“ poskočila Marina.

„Né, Médea ještě ne. Zatím jen Vilém a Tomáš.“

„Aha,“ hlesla Marina.

Vtom se z patra ozval Vildův strašlivý nářek: „Ááááú, pomóóóc, krvááácíím...“

*Květy jabloní se rdí láskou, jsou příslibem zdraví a věčného mládí
a domovem nejplášších bytostí, které pomáhají v nouzi nejvyšší.
Jabloň je domovem jednorožců.*

Pod jabloní jednorožce 2.

BLÍŽÍ SE OBŘADNÍ noc slunovratu, svatojánská noc, nejkratší ze všech. Noc, kterou nám letos Růžová Luna prozáří svým dávným světlem.

Lidé si o svatojánské noci vyprávějí pohádky, mají strach uvěřit, že zázraky jsou skutečné. V hlubinách Gaii, v mořích a jezerech, řekách, ve výškách i v kouzelném lese krále Pana budeme slavit až do ranní rosy.

Královna víl věky zkoušená kletbou, kterou zná jen ona, se bojí nechat svou nejmladší dceru pod dohledem krále lesa.

Hnána strachem, pozvala si královna krále do vílího pavilonu. Podívejme, jak k ní božský Pan spěchá. Neodolatelný tak, že dryády, kolem kterých prochází, se snaží větvemi zachytit cípek jeho pláště. Listovím hladí Pana po silném paroží, jež si nechal dnes narůst, aby se předvedl před Aine v celé své kráse.

Ke smůle dryád zadumaný král lesa nevnímá jejich milostné záchvěvy. Stovky a stovky let myslí na královnu víl a živí se nadějí, že snad jednou se k němu vrátí...

Vílí pavilon se utápěl v tichu. Malé víly a elfíci se již metamorfovali a nyní dospávali proměnu. Aine postávala u okna, tiskla dlaně v pěsti a chtělo se jí plakat nad nejmladší dcerou.

Jak se Marina popere s kletbou? Kdy už Arthos odhalí toho jejího Lva? Kdo to je? Kéž by to byl jeden z elfů... Jinak... Aine vzdychla. Pak si všimla havranů kroužících nad parkem. *Á, doprovod krále lesa.*

Když potom Pan vstoupil, s úsměvem mu šla vstříc. Dokonce se nechala lehce políbit.

„Chtěla jsem ti ještě jednou poděkovat za Lykona. Opravdu jsem nečekala, že ty osobně budeš Marinu hlídat.“

„Aine, co bych pro tebe a tvou dceru neudělal,“ říkal Pan a usedl do křesla.

Aine mu naservírovala zákusek a kávu a přitom švitořila: „Víš, přemýšlela jsem, že svatojánská noc v lese na mohylách bude pro Marinku tak trochu šok...“

Pan se rozesmál: „Když přežila bez psychické újmy útok orlů, bouří, kterou jsi vyvolala tancem ve vílím kole, nebo třeba to očouďení baziliškem, bude jí obřadní noc u mrtvých připadat jako... vítání občanů.“

Aine malinko srazila obočí, Pan usrkl kávu. „Myslím si, Aine, že to s tou péčí o ni přeháníš. Marina už není maličká primánka, na podzim jí bude čtrnáct, v lidském měřítku ještě nějaký ten rok a bude na vdávání...“

„Jenže ji chce někdo zabít!“ skočila mu do řeči Aine.

„Ano, ale to přece neznamená, že ji obklopíš četou strážců. Vždyť by neměla vůbec žádný osobní život. Už takhle – když půjde na rande, bude to stát za nic. Marina i ten její nápadník budou vědět, že se pořád někde poblíž plíží Světlana nebo Julián. A teď ještě Lykon. Vždyť Marina s tím svým nebudou mít žádné soukromí. Jak se pak asi budou objímat a líbat...“

„Ty jeden nemravo,“ povyskočila Aine na křesle.

„Ty mně říkáš nemravo?“ divil se se smíchem Pan. „Mně, kterého jsi opustila kvůli tomu lidskému stvoření, Petr se, myslím, jmenuje...“

„Petra do toho netahej. Poznali jsme se až mnoho let poté, co my dva jsme se rozumně rozešli.“

„Rozumně? A že téměř nikdo nesmí dodnes vědět, že jsme spolu něco měli. A že jsme zplodili Puka... Jen se přiznej, stále jsi nestrávil, žeš podlehla mému šarmu...“ založil si Pan sebevědomě ruce.

Aine si hodila nohu přes nohu a potřásla hlavou: „Proč si, drahý, stále něco namlouváš a nechceš pochopit, že mezi námi je už dávno konec. Myslíš, že nevím, že jsi to byl ty, kdo na mě a Petra poslal tenkrát toho divočáka, když jsme si na louce rozložili piknik. A jednou jsem tě z okna viděla, jak u nás na zahradě strkáš Marině do kočárku hlavu i s rohy...“

„Řvala jako tur,“ dodal Pan.

„A divíš se jí?“ mlaskla Aine.

„Nedívám. V jednom roce ani víla nedokáže odhalit mou přitažlivost. Mimochodem, chtěl jsem se tenkrát podívat, jestli je ti podobná... No, měla takový medvědí čumáček. Ale zato nyní je ti už podobná tak, že si toho brzy všimne celá škola.“

Aine vzdychla: „Jenže co s tím? Vymysli něco, drahý,“ upřela na Pana krásné oči.

Pan přikývl a Aine ještě jednou mazlivě zašeptala: „A slib mi, že ráno po svatojánské noci mi přivedeš Marinečku do svatyně Alby... Jen tak pro jistotu...“ dodala, když viděla mírně uraženou Panovu tvář.

„Pomóóóc! On umírá,“ řval rohatý faun Buližník a sbíhal proti nim po schodech, jako by ho čerti honili.

„Co se stalo?“ vykřikli na Buližníka sborově Marina, Puk i Žakelína.

„Ulomil se mu roh, kr... krvácí... stříká... krev jako... z kohoutku...“ vykřikoval bledý rozklepaný Buližník.

Na podlaze Vildovy komnaty spatřili krev. Skvrny rubínové krve zářily i na lůžku, na kterém seděl nešťastný Vilda opřený o vychovatele Oldu.

„Vidíte, kolik krve mu z toho rohu vyteklo,“ šeptal Bulížník strachem a zvedl ze země to, co ještě před chvílí patřilo k Vildově hlavě.

Vychovatelka Viola právě odhodila na podlahu zakrvácené plátýnko a další namočené ve studené vodě jí přinesl strážný faun z koupelny a ona ho přikládala Vildovi na obličej.

Vilda cosi huhlal a Viola mu rázně přikázala: „Mlčte a nehýbejte se, Viléme. A vy, Tomáši, laskavě přestaňte šířit paniku. Roh si sice urazil, ale ta krev mu teče z nosu...“

Jelikož profesor Fontán měl hodně starostí se studenty metamorfujícími se v kentaury, dorazila ke zraněnému jeho dcera profesorka Fontánová. Jak Bulížníka spatřila, spráskla ruce.

„Vypadáte jako jednorozec, jak se vám to stalo?“ rozesmála se a bez otálení se dala do lékařského řemesla. Marina pozorně sledovala, jak lékařka používá nejen dotyku svých prstů, ale také krystaly a vonné masti. Vilda ležel na lůžku jako mrtvola, neodpovídal, a když mu profesorka přikázala vstát, uhýbal před ostatními pohledem. Styděl se za svou jednorohou hlavu.

„Dokonce ani lehký otřes mozku nemáte,“ zněla nakonec diagnóza profesorky Fontánové. „Tudíž můžete jít bez obav slunovrat. A ještě bych si ráda poslechla, co jste tu vlastně vyváděli,“ pravila, když uložila krystaly do kufríku a posadila se do dřevěného křesla.

Marině se chtělo smát, když poslouchala zmatené vyprávění Bulížníka a Vildy a přitom si prohlížela Vildovu ovázanou jednorohou hlavu. Všichni se Vildovi smáli. Všichni až na krále Pana.

Okamžitě poslal dopis rodičům obou chlapců a pak si je oba nechal zavolat do břechtanového sálu, kde seděl na trůnu na vyvýšeném stupínku. Seděl tam a hrál na syrx, když kluci vstoupili

a pomalu se šinuli mezi sloupy porostlými břečťanem, proplétali se mezi liánami a unikali dlaním břečťanových lístků, jež po nich chňapaly z dlouhých lián.

Konečně stanuli před Panem a uklonili se, jak je Viola předem poučila.

„Tak – jak to bylo?“ zamračil se Pan.

„No... my... totiž... teda... víte...“

„Tak dozvím se to?“ zvedl se Pan prudce z křesla a sestoupil ze stupínku. Chlapci couvli dva kroky.

„Přestaňte si hrát na cirkusové klauny a jasně a stručně mi vysvětlete, co jste prováděli.“

„Tak já to řeknu,“ obrátil se Bulížník na kamaráda. „Víte, pane profesore, my jsme zkoušeli tvrdost rohů. Když jsou to kosti, tak jsme se logicky domnívali, že...“

„A nenapadlo vás nic inteligentnějšího, než vrazit hlavou do zdi,“ zabručel král.

„No, právě,“ přisvědčili.

„Jenže Vildovi se to po tom zlomeném rohu smeklo a narazil na tu zeď ještě obličejem. A tekla mu z nosu červená,“ vysvětloval Bulížník.

„Aha,“ zavrčel rozzlobený Pan, až kluci znovu couvli. „Ale proč má zlomený roh jen Vilém?“

„No, protože jsme našli v té komnatě na zdech jen jedno vhodné místo k pokusu a Vilda to zkusil první. A já po něm logicky už ne.“

Král lesa se tak zlobil, až se zdálo, že se zvětšuje. Měli z něj větší strach než z vlastních matek.

„Když nepočítám Vilémovo zranění, uvědomujete si oba, jakou ostudu jste způsobili našemu království? Jednorohý faun, který o roh přijde tím, že trká do zdi! Umíte si vůbec představit, jak se nám budou smát například víly a kentauři?“

Oba jen klopili zraky, mlčky kývali a nejraději by se hanbou propadli.

Jen co se vrátili do své komnaty, už za nimi utíkal Petr, strážný faun krále.

„Máte jít ke králi znovu...“

Tak tomuhle teda nerozuměli.

Král lesa ještě pořád přebýval v trůním sálu a cosi držel v dlaních. Cosi chlupatého roztřeseného.

„Čí je to křeček?“ uhodil na kluky.

„Můj. Co dělá v trůním sále?“ divil se Buližník.

„Tak ty ani nevíš, že ti utekl, Tomáši? Poděkuj Kúovi, našel ho chudáka v rohu nádvoří. Stráže ho nakrmily a napojily. V pátek ho odvezeš domů a už tady žádné další zvíře z domova nechci vidět.“

„Ale Marina...“

„Marina dostala psa z mého královského vrhu, aby ji, až dospěje, hlídal. Jinak sem vlastní domácí zvířata nepovolují. Moje sídlo není ani cirkus, ani ZOO.“

Slunce dnes bylo vzhůru tak dlouho, nyní se ukládá k spánku a Růžová Luna stoupá mezi hvězdami. A s ní vycházíme a budeme slavit slunovrat!

Král lesa Pan vyvádí dvanáct studentů. Jsou nesví, čeká je noc v mohylách, noc na dávných hrobech. Jsou zamlklí, nejistí, ale Panovi hraje kolem rtů úsměv. Jak by ne. Vždyť právě zosnoval malou sladkou pomstu. Miluje Aine, ale vadí mu její neustálé útoky. Vadí mu její nedůvěra, její chorobný strach, že se Marina přestane chovat jako premiantka a začne vyvádět jako správná pubertáčka. Vymyslel si lest na Aine i na Marinu. A já zatím v tom zmatku obhlédnu situaci a najdu způsob, jak poslat Marinu na cestu, na níž svého Lva nikdy nepotká.

Sluneční kotouč, pán oblohy, ztěžkl večerními červánky, klešá za hluboké lesy a havrani vzlétají nad Lesní sídlo. V té chvíli rohatý pán lesa vychází se svými fauny slavit slunovrat. Kráčejí dubovou alejí, jež od sídla vede jako slavobrána, a poté zamlkle kladou svá kopýtka na měkkou lesní stezku. Neodvažují se promluvit, myslí na všechno, co se o nastávající noci od profesora Pana dozvěděli.

Když se po metamorfóze sešli s profesorem Panem v učebně, očekávali, že bude legrace. Vždyť jim starší studenti přeci vyprávěli, že pan profesor je sice geniální a na všechny terciány klade vysoké nároky, ale zároveň je tak trochu bohém.

„Mamka o něm říkala,“ drbala Médea tříďě, „že se neustále zamilovává do nějaké víly nebo nymfy nebo dryády a často kvůli dvoření nestíhá výuku. Pak dává studentům samé projekty a seminární práce, na kterých si dělají sami.“

„Projekty dělám ráda,“ radovala se Marina.

„Já taky,“ pokyvovala Médea hlavou s pěknými špičatými pruhovanými růžky, „ale horší jsou prý ty Panovy poznáváčky. To prej zkouší každého zvlášť celou hodinu. A co mamka úplně nesnášela, byly ty jeho noční bojovky...“

„Co se tady, Viléme, schováváte za dveřmi?“ ozval se náhle z chodby profesorův hlas. „Jen hezky pojďte dovnitř,“ dostřkal profesor mladého fauna do učebny.

„Nejsem panna a přesto vidím jednorožce,“ vtipkoval Kryštof na Vildův účet.

Vilda s pohledem zavrtaným do podlahy se usadil.

Kryštof nebyl jediný, kdo měl na jazyku rádoby humornou poznámku týkající se Vildových rohů, ale to už profesor našťavaně pravil: „Jestli se nemýlím, začala hodina. A vaši povinností je čekat na příchod vyučujícího, kterého pozdravíte jak?“

Na vteřinku všichni zaváhali a pak se s hlmozem počali zvedat ze židlí.

„Správně,“ dosedl profesor na svou židli a temná zeleň jeho pláště se rozprostřela kolem něj.

„Sednout. A vy, Viléme a Tomáši, pojďte k tabuli.“

Marina jako vždy obsadila místo u okna, a tak kromě učebny vyzdobené keři v obřích květináčích sledovala ještě zahradu osázenou vzrostlými tújemi, šeríky, topoly a dalšími stromy, mezi nimiž čekaly dřevěné lavičky. Vchod do zahrady byl přímo z učebny, proto Marina doufala, že se tam budou chodit učit.

Vilda s Buližníkem předstoupili před třídu, jako kdyby šli na pohřeb, a profesor řekl: „Začneme ihned s výukou. Napište si všichni dnešní datum a nadpis – Fauní rohy.“

Zatímco se Marina malovala s nadpisem, profesor dál vykládal, takže si jen stěží stíhala dělat poznámky.

„Tohle si určitě napište,“ zvedl Pan ukazováček. „Symbolem života, smrti, nasycení, moudrosti a uzdravování, inspirace i znovuzrození duší je grál, tedy kotel. Nebo jinými slovy kalich, pohár, číše. Nyní se podívejte na Tomáše, vidíte siluetu jeho rohů. Zahnuté fauní rohy právě připomínají takový posvátný kotel, takový posvátný grál. Jenomže když se podíváte na Viléma, tak on nyní vypadá jako...“

„Nakřáplý posvátný grál,“ vyhrkl Buližník.

Profesor povstal, přiblížil se k Buližníkovi, až Tomáš pokrčil kolena, aby se stal menším. Král lesa ho chytil za výstřih a opravdu se zlobil.

„Tomáši,“ zaburácel, „já jsem tady vládcem a nikdo mi nebude skákat do řeči. Ke všemu vykládáte takové nesmysly.“

Buližník lapal strachy po dechu a všem se zdálo, že ho snad král nabodne na rohy. A ty měl dnes Pan obzvláště ostré a špičaté.

„Sednout, mlčet, poslouchat,“ přikázal král a kluky vyhnal od tabule.

Vtom Marina ucítla, jak jí cosi přeběhlo přes kopýtko. Nakoukla pod lavici: *Matýsek!* lekla se. *Co s ním? Mám se přihlásit a říct, že je tady?*

„Vysaďte ho, Marino, na lavici a budeme pokračovat ve výuce,“ řekl Pan. O Matýskovi věděl dřív než Marina. Na rozdíl od Vildy a Buližníka měl sysel úctu ke králi lesa vrozenou a seděl vedle Marinina sešitu jako vysochaný.

Král jim rozdál služby. Zjistili, že tenhle školní rok jich budou plnit více, než jen tu třídní. A protože je jich ve třídě tak málo, tak z těch služeb celý rok nevyjdou. Když nebudou mít zrovna třídní službu, budou mít službu u veverek, zajíců, koz, lišek, prostě u všech těch stovek mazlíčků, které král lesa v sídle a jeho okolí chová.

Matýsek se na lavici nehýbal, zato Marina už nevěděla, jak se na židli posadit. Nohy měla ztuhlé a ocas otačený, až jí v něm brnělo. A nevěděla, jestli je to tíhou rohů nebo vědomostmi, které jim Pan v této hodině předával, že jí hlava tížila, jako kdyby na ní měla položenou cihlu.

„... protože jste se narodili do lidských těl, dostáváte se do Zásvětí ve spánku, ve snech. Když se ale probudíte, zdají se vám vaše sny nesmyslné...“ přednášel profesor a všichni přikyvovali. „Příčinou je to, že se v Zásvětí nalézáte v jiných dimenzích, rozměrech. Takové 4D, 5D a více D kino. Když se potom probudíte, celý sen se vám srazí do 3D a vy si myslíte, že se vám zdály nesmysly... Rozuměli jste všemu? Nějaké dotazy?“ zeptal se náhle Pan.

Když se nikdo nehlásil, Marině proběhlo hlavou: *Tak to jsem asi jediná, kdo to Zásvětí nechápe. Ale když se zeptám, budu za trdlo. Zeptám se pozítří mamky. Ona mi to vysvětlí,* rozhodla se Marina a vytáhla si zelenou fixu a dál si podtrhávala v poznámkách.

„O samotném Zásvětí, do kterého se ponoříte na mohylách, se budete podrobně učit od tercie až do oktávy,“ dodal profesor. „Zítřa vás nebezpečným Zásvětím doprovodí průvodce, ale přesto si kvůli vlastnímu bezpečí vyrobíte ochranné věnce. Po přestávce si pro vás přijde vazačka Anastázie.“

Protože do učebny začalo pálit dopolední slunce, stáhla Médea dřevěné žaluzie a v přítomí čekali na faunku Anastázii. Když vazačka vstoupila do třídy, její blondatá hříva jim šero rozzářila.

Kdybych měla takové vlasy, povzdychla si Marina. Třeba bych se Plantefoliemu víc líbila a pozval by mě na rande...

Marina si totiž večer před usnutím uvědomila, že v sekundě jsou letos mezi studentkami převážně blondýny. *A jelikož sám Plantefolie má plavé vlasy... Bude celý rok obskakovaný takovým množstvím blondatých holek, že si na mě ani nevzpomene, a já se za ním tedko nedostanu. Po slunovratu bych měla vymyslet nějakou reportáž a vydat se k nám jako za redakci Rafael Expresu*, koumala.

Anastázie je ihned odvedla do dílny, z které to na dálku vonělo tolik, že vůně sušených bylin naplnila doslova celou chodbu. Dílna byla prosluněná, žaluzie staženy jen do půlky a květiny na parapetu se koupaly ve slunci. Uvnitř stály stolky, na nichž Marina spatřila připravené nůžky, drátky, všelijaké hmoty a mnoho dalších vazačských potřeb, jejichž účel neznala. U jednoho stolku již čekala vychovatelka Viola, aby pomohla Anastázii s některými nešikovnými studenty.

Vůni, která se z dílny drala ven, vydávaly svazky sušených bylin visících na zdích. Z nich si budou studenti brát při vití věnců.

Usadili se kolem stolků, Marina do party s Médeou, Kydippé a čtvrtou židli obsadil Buližník. Když zjistil, že sedí se samými holkami, rozhlédl se a zasyčel na ostatní holky, aby si to s ním vyměnily.

„Zůstaňte, kde jste. Stejně vás nečeká žádná skupinová práce, ale každý z vás budete vyrábět svůj vlastní ochranný věnec. Nejdřív si však probereme trochu teorie,“ řekla Anastázie a vzala do ruky křídlo.

„Svátky Gaii a elementárních bytostí jsou chvíle, kdy jsou brány mezi světy prostupnější a je nutné se více chránit před zlými silami. Až budete na mohylách pronikat do Zásvětí, mohlo by se vám leccos nepěkného stát. V krajním případě byste mohli mít potíže s návratem do našeho světa.“

Marina si přestala zapisovat. Celý slunovrat se jí začínal zdát velmi podivný. Má to přece být radostná oslava, ale zatím to vypadá na hororovou noc...

„Takže,“ pokračovala Anastázie, když vyhnala veverku, která se producírovala po okenním parapetu a odváděla pozornost studentů, „do věnců, které se naučíte vyrábět, si zapletete ochranné posvátné byliny pro letní slunovrat. A to jsou: bezové listí pro požehnání, borovice pro nesmrtelnost, čekanka pro odvahu, fenykl, heřmánek a třezalka k zahánění zlých duchů. Hlavní součástí věnce bude tato bylina zvaná pelyněk černobýl a nakonec musíte do věnce pevně vložit a neztratit snítku jmelí. To vám umožní lépe vnímat vícerozměrné Zásvětí. No, a nezapomeňte na tyhle spirálky z kapradí, jsou sušené nad slunovratným ohněm a zaručují zesílenou ochranu.“

Anastázie si pročísla rukou dlouhou hřívu a s úsměvem dodala: „Pokud byste chtěli do věnců něco pro lásku, doporučuju levanduli, žabinec, tavolník nebo růži. Ty visí tamhle na zdi v rohu.“

Brzy se ukázalo, jak jsou chlapci pěkně nešikovní.

„Tomáši, vy máte kopyta snad i místo rukou,“ kroutila hlavou Anastázie a ukazovala mu, jak připevnit heřmánek.

Vtom se ozvalo zaťukání.

„To jsem nebyl já,“ bránil se Vilda, když se po něm všichni okamžitě podívali.

Anastázie už však otvírala dveře a na prahu stál starý bělovlasý faun s černými zakroucenými rohy. Podle pracovní odřené tuniky bylo zřejmé, že se nejedná ani o stráž, ani o posla krále lesa.

„Povstaňte,“ přikázala jim Anastázie a představila profesora Řehoře. „Bude vás učit práci se dřevem a kovem.“

„Teď jsem si půjčil chlapce, aby nám v dílnách pomohli s lucernami pro slunovrat,“ obrátil se profesor na Anastázii. „Tedy jestli je nebudete potřebovat.“

„Ale s radostí vám je půjčím, věnce jim dodělají děvčata,“ kývla blondatá kráska a kluci s jásotem vyskočili od stolků.

„Řehoř je vlastně Gregory,“ vyprskla Kydippé, jen co se za profesorem zavřely dveře.

„Nejste první, koho to napadlo,“ řekla na to Viola, „ovšem varuju vás, abyste to nikdy nevyslovila před profesorem. On nemá cizí jazyky v lásce, navíc je velmi konzervativní. A když tohle kdysi studenti udělali, profesor to považoval za výsměch a měli s ním potom problémy.“

„On už musí být velmi starý, když má bílé vlasy,“ dumala Šárka.

„Popravdě, nevím, kolik mu je let. Pamatuju si, jak každému vypráví, že žil v dobách, kdy učil lidi vyrábět bronz a pak železo,“ vzpomínala Anastázie.

A Médea se ihned přidala: „Mamka o něm říkala, že všude byl, všechno zná, a že nikdy nevěděli, co mu můžou věřit a co ne...“

„On je ale mnohem mladší než... profesorka Aine,“ napadlo Marinu a málem z ní vypadlo slovo maminka.

„A vypadá jako její dědeček,“ smála se Médea.

„Faunky, faunky, vy jste ale drbný,“ kroutila hlavou Anastázie. „Jako kdybyste nevěděly, že každý elementál může být starý, jak se

cítí, jak zrovna potřebuje vypadat. Z lidského hlediska je to nepředstavitelné. Krásnou Aine můžete přece potkat v lese i jako shrbenou stařenku i jako mladou modelku.“

Týjo, musím si dát na mamku pozor, aby mě nepřekvapila třeba na rande, až na něj někdy půjdu. Světlanu a Juliána nějak přežiju, ale aby se na moje líbání koukala maminka... Marina si povzdychla.

„A Puk je ve skutečnosti jak starý?“ zajímala se Kydippé a dělala přitom takové obličejce...

Marina se lekla: *Kydippé bych do rodiny teda nechtěla.*

Viola vkládala jmelí a kapradí do dalšího chlapeckého věnce a říkala: „Kolik je princí Pukovi přesně, to nevím. Pamatuju si, že je nepatrně mladší než Arthos. Byli vždycky jako bratři. Často sem za ním Arthos chodil a zlobili... Pamatuješ?“ obrátila se Viola na Anastázii.

Anastázie souhlasila: „No jo, ti dva lumpové... proti nám jsou to pořád takoví malí kluci.“

Marina překvapením zašmodrchala drátek. *Arthos zlobil s Pukem? Důležitý astrolog Arthos někdy zlobil?*

A na tohle vše Marina myslí, když s věncem ochranných bylin na rozích kráčí se spolužáky dubovou alejí od Lesního sídla. Má strach z mohyl, dávných pohřebišť. Kopyty se boří do měkké lesní stezky. A jako ostatní má hlad. Od rána nic nesměli sníst, jen pili vodu. A teď si nesou v batůžcích večeri a na chuťové buňky jim útočí vůně kůry všude kolem. Všichni se však bojí Pana, a proto si neodvažují kůru ulomit, natož strčit ruku do batohu...

Konečně král lesa zastavuje. „Teď se posilněte. Noc bude dlouhá.“

Hladoví studenti vytahují krajíce chleba, jablka, zeleninu a jako dezert si ulamují kůru stromů. Ihned se kolem nich sbíhají loudící veverky a liščata. A také pestré sojky na ně povykují z větví.

Marina baští, ale žaludek má náhle jako na vodě. Uvědomuje si, že tohle jídlo je možná poslední bezpečná věc v nastávající slunovratné noci, a dělí se o jablko s čipernou veverkou.

Slunce zapadá a zlatá záplava zalila lesy. Stíny se prodlužují, ptačí trylky doprovázené hudbou víl a faunů sládnou. Stromy mění svůj dech a celá Gaia je v moci kouzla.

V dnešní noci se brány světů rozechvějí a svět elementálů a lidí se prolne.

Svou milovanou Aine nemá teď Pan zrovna příliš v lásce. Kdykoli se potkají, ona ztropí scénu. Z komára dělá velblouda... Ale Pan, rohatý král lesa, je moudrý, jeho pomsta bude veselá. Král lesa se bude královsky bavit.

Marina dojídala a vnímala les všemi smysly. Jak slunce mizelo za obzor, z lesní půdy stoupala voňavá vlhkost. Přes ni cítila vůni stromů a pachy zvířet. Fauní uši jí odhalovaly i nejtišší zapraskání větviček, i to nejmenší pohnutí listů pod nejmenšími lesními tvory. Teď zalitovala, že si s sebou nevzala pro ochranu kartu, kterou si před odchodem vytáhla.

Hledej pravdu, byla jediná dvě slova napsaná na kartě, jejíž přední polovinu zaplňoval temný tis. Za tisem, který má i jehličí jedovaté, vyzařovalo světlo z rozkvetlé jabloně.

Marina jako obvykle nerozuměla významu karty, nedokázala si obraz tisu a jabloně spojit s nocí na mohylách.

Tis je léčivý, ale taky silně jedovatý, věděla z vyučování. *Jenže stromy budeme pořádně brát až v kvintě...* *Kdoví, co mi ta karta říká? Proč poselství karty pochopím vždycky až potom?* vzdychla.

Nejraději by si o všem popovídala s Médeou, ale v přítomnosti krále lesa se neodvážila ani špitnout.

Médea seděla na pařezu vedle ní, tváře se jí nadouvaly, jak žvýkala. Měla stejný strach jako Marina a zároveň byla velice naštvaná. Profesor Pan jim totiž zakázal se do lesa namalovat. Dostali krásné tuniky a pláště. Směli si zaplést vlasy do copánků a ty ozdobně připevnit k hlavě stužkami a starodávně vyhlížejícími sponkami, které jim vychovatelky přinesly. Ale šminky král lesa zakázal.

„Jsou to moderní chemikálie, překážely by vám v komunikaci se Zásvětím na mohylách,“ řekl nabručeně v učebně a podíval se na Médeu tak, že jí málem zaskočilo.

„Já jsem bleďá blondýna a bez make-upu nemůžu na ulici,“ stěžovala si pak při obědě. Ale nebylo jí to nic platné.

Podvečerní stíny se opět prodloužily. Když dojedli, dal Pan pokyn k další chůzi. Keře a stromy kolem nabývaly fantastických tvarů, a právě v té chvíli se nad lesem vzneslo dvojí táhlé vytí.

„Sída,“ šeptl Puk a Pan přikývl.

„Dojdu pro ni i pro Kúa, vy pokračujte dál, sejdeme se před mohylami. A pamatuj, žádné zbytečné odbočky,“ přikázal Pan.

„Jasně, otče, za borovicí doprava a dáme pozor na dinosaury,“ Puk téměř zaslutoval jako voják.

Cože? Dinosauri? nechápali mladí fauni, ale neodvažovali se vyptávat. Tiše pokračovali za Pukem.

Marina si v lesní vůni a hudbě elementálů, která se v ozvěně odrážela od kmenů, připadala jako omámená, opilá. V příšeří si všimla, že za ztepilou borovicí opravdu zahnuli doprava. Ale dinosauri?

Cesta začala mírně stoupat, tma houstla, fauni museli spoléhat na svůj sluch a soustředěně pozorovat aury lesa. *S každou metamorfózou vidím aury lépe*, uvědomovala si Marina. *Před dvěma lety bych zakopla o první kořen, co se tady plazí přes cestu.*

A soumrak postupoval. Les byl už do poslední skuliny nasycen tím kouzlem, v kterém stromy mění svůj dech. Průvod faunů

zastavil, protože proti nim kráčel král lesa, jemuž podél vlnícího se pláště našlapovali Sída s Kúem.

Král nesl košík a ten podal Marině. Vykulila oči: na polštářku na dně košíku ležela Mari s Čertem.

„Sída s Kúem chodí na mohyly vždy s námi. Letos jsem je kvůli mladým chtěl nechat doma... Budete se o ně muset do rána starat, Marino.“

Udivená Marina v hloučku ještě udivenějších spolužáků přijala košík se spícími štěňaty a kolem připravených svatojánských hranic, které budou za chvíli hořet, pokračovali do nitra mohylového háje. Cesta je vedla kolem nízkých kopečků. Byly to mohyly, do kterých předkové této země pohřbívali své nejmoudřejší a nejstatečnější. A z těchto mohyl vyrůstaly věkovité stromy. Jejich mohutné pokroucené kořeny mohylami již doslova prorostly. Uprostřed háje pod temným rozložitým tisem se nacházela největší mohyla, která měla otevřený vchod a zvala je dovnitř.

S rozžatými bílými svícemi vstoupili. Sestoupili do středu mohyly uvnitř obložené kamením, usadili se v jejím středu a před sebe postavili svíce.

„Už jsem vám říkal, že v každé mohyle tady kolem nás leží nejmoudřejší a nejstatečnější z lidí a zvířat, kteří kdy v této zemi žili. Leží zde však i nejmoudřejší a nejstatečnější z elementárních bytostí, které za tuto zemi položily své životy. Ano, i nesmrtelné elementární bytosti mohou zahynout...“ odmlčel se král lesa a obracel hlavu s těžkými zlatými beranními rohy. „Duchové všech jsou tady kolem nás, jako fauni je můžete vnímat, ale uvidíte je, teprve až se naposledy metamorfujete...“

Marině po zádech přejížděl mráz. Představovala si, jak se kolem ní kupí stovky, tisíce duchů. A ještě upřeněji zírala do plamene svíce a prosila Světlo o ochranu.

Čas v mohylách nahrazuje bezčasí, proto se jim zdálo, že uplynula nanejvýš chvílička, než se otvorem do mohyly prodralo dávné světlo růžové Luny. Světlo z minulosti oslnilo svíce, jejichž plameny byly náhle velmi slabé. Pan se zvedl, aby ho následovali.

Venku v lesích právě lidé, fauni a ostatní elementární bytosti zapalovali svatojánské ohně před viditelnými i neviditelnými vílami branami, chystali se k tancům kolem vysokých plamenů a mezi kmeny poletovala světýlka – svatojánci.

Růžová Luna stoupala mezi listím stromů. Mladí fauni stáli seřazeni před vchodem mohyly a rohatý král lesa jim tlumeným hlasem dával poslední pokyny.

„... a nyní jděte a ráno po probuzení pomlčte o svých snech,“ kývl na ně. A s Pukem, Sídou a Kúem zašel zpátky do mohyly.

Dvanáct studentů, každý z nich se vydal jinou pěšinou mezi mohylami. Marina nesla košík s Čertem a Mari. Nechápala, proč je nemůže Puk nebo Pan hlídat...

Aby je neubýlo... mračila se. Určitě budou oba odted' vyspávat uvnitř mohyly a štěňátka by je rušila...

Marina slyšela zdáli hudbu, vnímala zvěř pohybující se za mohylami a tu jí naskočila husí kůže. *To asi kolem prochází nějaký duch.* Strach ji přikoval na místo. Snad přítomností ducha se Mari s Čertem v košíku probudili a kňučeli.

„Pšt,“ snažila se je Marina uklidnit. „Musím najít náš strom.“

Chodila pěšinami postříbřenými růžovou Lunou od jedné mohyly k druhé, od stromu ke stromu. Pokaždé se zastavila a vnímala, jak na ni strom působí. Hledala strom, jehož strážce ji dovede do Zásvětí a zpátky. Ale žádný strom ji nechtěl. Ani hloh, ani bříza, ani borovice, ani dalších pět stromů. Už měla slzy na krajíčku. Teprve v okamžiku, kdy stanula před menší mohylkou s jabloní,

zavanul kolem ní lehký vánek a listoví tiše zašumělo. Marina zaslechla, jak listy stromu zašeptaly její jméno.

Strom zavoněl a Marina rychle šplhala po jeho kořenech vzhůru po mohyle. Jak je učil král lesa, uvelebila se mezi kořeny těsně u kmene stromu a košík se štěňaty přikryla pláštěm.

Ulehla se strachem ze Zásvětí, strachem z neznáma, který jí v hrudi sílil. A zároveň sílila vůně jabloně a opuštěné Marině se zdálo, že ji strom objímá svými kořeny...

Pravda! Proč v Zásvětí vládne pravda? Mohla bych se nyní připravit a duši bezbranné Mariny v Zásvětí snadno zničit. Pod jabloní by zůstalo ležet její bezduché tělo. Jenže tady v Zásvětí se nedokážu maskovat, nemohu se tady skrýt. Všichni by mě poznali. Nemohu se tedy k Marině přiblížit. Ale on se k ní blíží. Má láska, můj milovaný Lev se blíží k Marině! Tak jak to nemilosrdné hvězdy předpovídají!

Marinu obklopil duch jabloně a před očima jí tančily podivné obrazy z dávné minulosti mohyl. Viděla fauny, víly a elfy truchlit na mohylách pro zesnulé moudré víly a elfy, viděla lidi pohřbívat své vládce a mudrce, viděla pohřby koní, jelenů a dalších zvířat. Viděla, jak na hroby nasypávají další a další hlínu a tvoří tak mohyly.

Viděla, jak na mohylách klíčily stromy ze semínek, jak se jim natahovaly větve a kmeny za sluncem. Viděla je umírat a nové semenáčky klíčit...

A pak se kolem rozpukla záře a v klusu se blížil zlatý jednorožec.

Hříva jednorožci plála jako slunce a po těle mu tančily jiskry. Poklekl, aby Marina mohla nasednout. Nesl ji lesy, loukami, ve slunečním i měsíčním svitu a stejně rychle za nimi běžela Mari s Čertem. Dorazili k lánu slunečnic. Vzduch se nad tvářemi květin tetelil

letním žárem a bzoukání hmyzu ustávalo. Kolem se rozhostilo uctivé ticho. Slunečnice se rozestoupily a k Marině přicházel lev.

Kráčel pomalu, lví korunu, mohutnou hřívu mu pročešával vánek. Marina věděla, že ho zná, a tak stála a šťastně na něj čekala. Když došel až k ní, ulehl jí k nohám. Poklekla, pohladila ho po hřívě a políbila ho. Lev ji objal. Když tu náhle ucítila, že má na dlaních cosi lepkavého...

Krev! Mám ruce od krve! vyděsila se a kraj zešedl. Pohlédla na lva, který v tom okamžiku ležel zakrvácený a bez dechu na studené zemi. Kolem se tlačily davy lidí, šlapaly v rudé krvi, všichni se zlou zvědavostí vyčkávali, jestli Marina dokáže umírajícího lva zachránit.

Já to umím, dokážu tě zachránit, přivolám Rafaela, šeptala mu a bála se těch davů, které se na ně tlačily.

Pak se svět zahalil do zelené mlhy, lev zmizel, objevil se jednorozec se štěnaty.

„Zachránila jsem ho, žije, kam ale zmizel, kde je?“ ptala se Marina na svého lva.

Jednorozec pokynul hlavou se zářivým rohem a vydali se zelenou mlhou.

V prosluněném parku provoněném růžemi stál altánek ve stylu řeckých chrámů. Tam odpočíval na hedvábných poduškách lev. Marina se k němu s důvěrou rozběhla. Tolik se na něj těšila.

Lev se zvedl. Jak ale vkročila na první ze tří schodů, hrozivě zařval a poté se od ní povýšeně odvrátil.

Marina otevřela uplakané oči. Noc stárla a šedla. A v ní ona samotinká se srdcem, které jí zármutkem tlouklo jako kladivo do kovadliny, ležela mezi kořeny jabloně.

On... on mě nechce... tak proč mi ho hvězdy předpověděly? nechápala a chystala se zvednout.

Vtom si všimla pohybu na pěšině.

Puk? Co tady pobíhá? podivila se a přivřela víčka, aby předstírala, že spí. Zároveň cítila příjemné uvolnění a zdálo se jí, že splývá s kořeny jabloně. Zdálo se jí, že ona je tou jabloní. Že jejím tělem proudí míza...

Puk se zastavil pod její mohylou a rozhlížel se, jako kdyby ji neviděl. A Marina znovu usínala...

Opět byla sama ztracená v zelené mlze, dokud se neobjevil jednorozec a s ním oba psi...

Blíží se svítání, Luna hledí do studánek jako do zrcadel a umývá si v nich růžovou tvář. Jitřenka, šperk Luny, zahání duchy zpět do Zásvětí. Až slunce rozžne lesy zlatými paprsky jako svíce, Luna bude plakat rosu a zvonky ji ukryjí stejně jako mušle ukrývají perly.

Luna se kutálí a mladí fauni mají neklidný spánek. V prvních ptáčích trylcích se stále někdo z nich vzbouzí, zvedá se a zkoumá, co dělají ostatní.

Teď procitá i Marina...

„Puku?“ žasne Marina, neboť bratr se krade po pěšině k ní. „Co tady celou noc couráš?“

„Já? Já celou noc spal jako dřevo,“ třepe Puk hlavou. „Teď tě mám vyzvednout, protože mamka si přeje zkontrolovat, jestli jsi v pořádku...“

Marina vstává, bere si košík s vrtícími se pejsky a následuje Puka. V lese se ještě pokojně oddychuje, ještě se po slavnosti spí, vždyť slunce se zatím skrývá za obzorem.

Spěchají s králem lesa, Světlana a Julián je doprovázejí i s královými fauny. A to blýskání mezi kmeny, to je svit Lykonových parohů.

Všichni mě hlídali, ale přesto jsem zažila jednu z nejhorších chvil v životě, říká si Marina. Můj Lev mě nechce... A přitom mi ho hvězdy

předpověděly... A já ho přece znám... Ve snu jsem věděla, kdo to je... Ale teď už nevím... Teď vidím jenom lva...

Když dorazili ke svatyni Alby, Marina se smutkem hleděla na ztepilé břízy. *Ráda bych byla s vílami a neznala ten hrozný sen...*

Strážce uctivě pustily dovnitř krále lesa a za ním Marinu s Pukem. Košík nechá Marina pro jistotu u brány, aby pejsci nerušili uvnitř svatyně. A už se prodírají mezi liánami větví bříz, hledají královnu víl.

Tamhle sní Aine, krásná, až se tají dech, obklopená budoucími primány.

Jak jsou malí! To jsem byla prcek, když jsem sem přišla, musela se Marina usmát a na okamžik zapomněla na hrozný sen. Přitom si nevšimla, jak kolem ní proběhli Čert s Mari.

Spatřila je, teprve když se obě psi mláďata vynořila před maminčinou tváří a začala královnu víl láskyplně olizovat.

Královna se probudila, a jak pejsky uviděla, se zalíbením na ně pohlédla, popadla je a začala pusinkovat.

„Vy jste oba takoví nádherní, neodolatelní. Lásky moje, miláškové moji, odteď budeme požád špolu...“

Král lesa zůstal stát jako opařený a Marina i Puk jednohlasně zaprotestovali: „Mami, to je můj pes!“

*Pes jako šípková růže střeží tajemství Zásvětí a věrně nás provede
nebezpečnými vodami temnoty nevědomí.*

Výuka krále lesa 3.

AINE PŘEKVAPENĚ VZHLÉDLA ke svým dětem. Vlastně si jich teprve nyní všimla.

„Přivedl jsem ti dceru, jak sis přála, řekl bych, že je v pořádku...“ pravil tiše král lesa.

Aine k sobě stále tiskla pejsky a usmála se na Marinu: „Tak jak se ti spalo v kořenech stromu? Jaký strom si tě vybral?“

„Jabloň,“ hlesla Marina.

„Tak to je krásné, to jsi měla toho nejkrásnějšího ochránce,“ usmála se Aine spíš na pejsky než na Marinu.

V tu chvíli les pronikavěji zavoněl, to kraj zahalilo kouzlo, v kterém stromy opět mění svůj dech.

„Bude svítat, musíme se vrátit,“ rozhodl Pan. „Vezměte si psy a jdeme.“

„Prosím, nechte mi je tady,“ vzhlédla k Panovi Aine.

Pan povytáhl obočí, jako by nevěřil svým uším. „Ale Aine, tihle dva patří tvým dětem, a navíc jsou ještě tak mladí, že je nemůžeme odebrat od jejich matky.“

Maminka se snad rozbřečí, napadlo Marinu, když viděla, jak se Aine rozklepala brada.

„Mami, no tak,“ přiskočila k ní a objala ji. „Já za tebou dneska odpoledne na chvilku přijdu a vezmu je s sebou.“

Puk se vydal pro košík, který Marina zanechala u vstupu. Přitom to schválně vzal oklikou, neboť chtěl pohlédnout na tu, do které je tak dlouho zamilovaný, ale ať dělá, co dělá, Amálie si jeho dvoření vykládá jen jako legraci.

Tamhle leží něžná víla, plavé lokny jí napůl schovávají tvář. Puk zastavil a upřeně na ni pohlédl. Na rtech měl plachý úsměv, který jí poprvé věnoval, když se oba jako malí před stovkami let potkali u svatyně Alby.

Teď Amálie ve spánku ucítila jeho pohled a pootevřela oči. Úsměv mu oplatila, zdálo se, že chce něco říct, ale ukolébána svatyní hned zase vplula do spánku...

Aine svírala pejsky jako malé dítě milovanou hračku, kterou mu chtějí vzít, váhala nad dceřiným návrhem.

„Tak jo, přijď s nimi, ale přijď určitě,“ řekla konečně a zdráhavě položila mláďata do košíku, který přinesl Puk od vchodu.

Růžová Luna se již dávno dokutálela za obzor a slunce se chystalo vykouknout zpoza obzoru. Zatím vyslalo první průzkumné paprsky a Marina našlapovala za Panem a Pukem po dřevěném chodníku, který překonával bažinaté jezírko.

Po noci strávené v hrozném snu se těšila, až maminku uvidí, a teď tohle! *Co se to s ní stalo?* nechápala. *Copak nikdy neměla žádného pejska? Přece u nás měla Čerta!* zamrkala při vzpomínce na kamaráda z dětství.

Dokud nevyjde slunce, zůstává les temně zelený, tajemný, jak jen před svítáním a po soumraku může být. Les těžce oddychující v nejhlubším spánku, z něhož ho za chvíli probudí lechtavé paprsky. Les vlhký a naplněný mlhou, kterou růžová Luna vylákala ze země. Marina táhne košík a pohroužená do myšlenek tajemnost

lesa nevnímá. Nevnímá nachové barvy prvních paprsků vysoko na obloze.

Jako by to ani nebyla moje maminka... Proč si připadám zase tak sama? Proč byl ten sen tak ošklivý? vzdychá.

Kopyta faunů zaklapala po dřevěném chodníku, a všichni tři vyběhají vzhůru k mohylovému háji, před nímž už nedočkavě čeká Sída s Kúem. Zvedá se vánek a stromy v mohylovém háji šumem listů budí fauny ve svých kořenech.

„Hej, jak jste se vyspali?“ protahuje se pod břízou Šárka.

„To byla blbá noc,“ vrčí Médea. „Jsem celá otláčená. A ten blbý sen, řekla bych, že nejlip na tom byli tamhle ti dva strážní fauni. Sice stáli celou noc na nohou, ale aspoň se jim nic nezдало,“ dodala a zasněně se na toho fauna nalevo zahleděla.

Vtom se zpod jasanu ozval Vildův rozverný hlas: „Jé, Marina! Neseš mi snídani v tom košíku, Karkulko?“

„Jestli jíš psy...“ začala.

Vilda se ušklíbl. „Psy zrovna nemusím, ale dal bych si aspoň kůru... Dáš si se mnou?“ začal olupovat svůj jasan, mystický strom.

Slunce deroucí se skrz letní mlhu právě prosvětlo mohylový háj a klid prořízl tón Panovy syringy.

„Nástup!“ zavelel Pan a dvanáct faunů, někteří si ještě loupali z očí ospalky, se sbíhalo a zívalo před hlavní mohylo.

Marina stála mezi Kydippé a Médeou, nechápala, proč se mezi ni a Médeu dere Šárka a hned poté se ještě mezi Šárku a ni nacpal Vilda. Počastovala ho zlým pohledem, na který Vilda odpověděl šibalským mrknutím. Jenže nato Marinu odstrčila Kydippé a zaujala její místo po boku Vildy. Marina měla co dělat, aby se udržela na nohou a jen nevěřičně mrkala: *Strkaj se všichni jak malí...*

Král lesa nebyl příznivec dlouhých řečí, proto, jakmile se srovnali do řady, stručně řekl: „Váš třetí slunovrat vám přinesl třetí

věštecký sen. Nezapomeňte na něj, snažte se ho propojit s dvěma předchozími a také s věštbou astrologa Arthose, kterou jste všichni dostali v primě před svatyní Alby.“

O co se asi pořád snažím... pomyslela si ironicky Marina.

Pan se odmlčel a z kapsy pláště vytáhl fauní amulety, kamenné destičky velikosti dvoukoruny, na kterých byl vyryt ornament. Pan zabodl přísné oči do Viléma a Tomáše. „Dneska vstupujete mezi fauny, a proto vám patří můj královský znak. Doufám, že od této chvíle budete vystupovat jako ti nejlepší z faunů.“

Vilda s Tomem celí zrudlí rozpaky přijali své amulety a jejich spolužáci, kdyby se neobávali Panova hněvu, by nad jeho posledními slovy nejraději pokašlávali.

Příliš neočekávali, že by jim po snídani dovolil Pan dát si šlofíka. Tudíž nebyli aspoň zklamaní, když je nakonec ani nepustil na snídani a hned je svolal do učebny, aby zahájil výuku.

„Máma říkala, že s Panem byla vždy pohoda a na nějaké minutě nezáleželo. Tak nechápu, co se mu stalo?“ bručela Kydippé. „On dělá, jako kdyby čekal inspekci.“

Král lesa právě vstupoval a za ním, za jeho pláštěm se do učebny hrnula lesní vůně.

Zase změna, povšimla si nejen Marina. *Král už není za berana, teď je zase za jelena...* On si rohy a paroží mění jako mamka křídla, došlo jí a vzápětí ji Vilda sedící za ní zatahal za zapletené copánky.

Vztekle pohodila hlavou a přisunula se se židlí těsně ke své lavici, aby mu dala najevo, že ji nemá otravovat.

Král lesa se posadil, položil na stůl desky, které nesl, a přehlédl své nedospalé svěřence.

„Nejvíc se studenti naučí sami,“ začal Pan a otevřel desky. „Rozdám vám nakopírované otázky, odpovědi půjdete hledat do mé

knihovny. Máte na to dvě hodiny. Potom se vrátíte sem do učebny na hodinu psychologie. Jako obvykle přijde profesor Emanuel, aby s vámi pracoval na metamorfóze do lidské podoby. Po obědě vás čeká práce podle toho, jakou zrovna máte službu. Společně se tady sejdeme po večeri a probereme vaše odpovědi," dokončil Pan a rozdál jim listy s otázkami.

Pak odešel a lesní vánek dál voněl učebnou.

„Co jsem říkala?“ zvedla Médea obočí jako otazník a vykřičník zároveň. „Určitě chvátá za nějakým novým objevem.“

„Takhle bez snídaně, nalačno?“ divil se významně Kryštof.

Pochechtávali se, když se ale začetli do otázek na papíře, smích je přešel.

První otázka zněla: Vysvětlete na nějakém názorném příkladu, proč se vám zdají nesmyslné zážitky z návštěvy Zásvěti ve snu.

Druhá otázka pak byla: Slunovrat proběhl za růžové Luny. Vysvětlete, proč dostala takový název, a zjistěte názvy dalších úplňků a jejich význam během roku.

„Ví někdo náhodou odpovědi?“ přehlédla Veronika učitelsky spolužáky.

„No, včera ta Luna moc růžová nebyla...“ začal Kryštof uvažovat.

„Hm, takže neví. Děcka, jdem do knihovny," zavelela Veronika.

Vychovatelka Viola jim pomohla v labyrintu chodeb a nádvoří Lesního sídla najít do knihovny vchod.

„A nebuďte moc hluční, Anastázius to nemá rád," radila jim, když kličkovali nádvořím se vzrostlými borovicemi.

Na mohutných dveřích z borového dřeva viselo klepadlo, lebka divočáka s obrovskými kančími kly a s kovovým kruhem v ústech. Marina si vzpomněla na Meluzínina syna, divokého, ale moudrého a statečného Geoffroye, který se narodil s kančím zubem. To už však Viola sevřela kovový kruh a zaklepala.

Rány do dřeva přivolaly černé havrany, kteří se zlověstným krákaním zakroužili nad nádvořím a posedali si po střeších kolem, aby dohlíželi na vetřelce dobývající se do vzácné knihovny krále lesa.

Dveře zaskřípaly, jako kdyby je už sto let nikdo neotevřel, a oni z letního prosluněného nádvoří vstoupili do šera knihovny. Starý kulhavý faun jim šel vstříc, šedý plášť mu splýval s šedou hlavou. Nedůvěřivě si je prohlédl a pak se zeptal Violy: „A kde jsou ostatní?“

„To jsou všichni.“

„Oni jsou ten slabý ročník?“ nadzvedl huňaté šedobílé obočí. „Ale ti se snad mají narodit někdy koncem dvacátého nebo počátkem dvacátého prvního století?“ říkal zmatený knihovník.

„Kdybyste se, Anastázíe, zajímal o to, kolikátého dneska je, tak víte, že už se píše dvacáté první století,“ začala Viola.

Starý faun ji důrazně přerušil: „Nejsem kronikář, ale knihovník. Nearchivuju letopočty, nýbrž vzácné knihy.“

Pak se obrátil na Vildu, zkoumavě se zahleděl na jeho hlavu, na nepatrný pahýlek rohu, který mu zbyl.

„Vy jste si myslel, že jste jelen?“

Vilda zrudl jako rajče a upřel zrak do dubových prken podlahy. Knihovník mu vzal z ruky papír a začetl se do Panových otázek.

„Zase latinka,“ povzdychl si. „Nechápu, proč moudří fauni a ostatní elementálové opustili alfabetu, písmo stromů, runy, švabach a další krásná písma, v nichž má každá litera svůj tajný význam. Tahle římská latinka, to je temný soumrak, úpadek písma...“

„Anastázíe, oni mají na vyhledání odpovědí jen necelé dvě hodiny,“ namítla Viola, a tak knihovník lítostivě hledící na Vildovo příšerné písmo ustoupil, aby mohli k zaprášeným svazkům.

Když po dvou hodinách usedali znovu v učebně, měli mizernou náladu. V Panově knihovně objevili tisíce knih, ale rozuměli jenom

nepatrnému zlomku z nich. Buď nepřčetli písmo nebo narazili na staré jazyky, kterým nerozuměli.

Zvládli jakžtakž odpověď na otázku číslo dvě, jenže co s tou první?

„Co takhle dostat se do školy a zkusit najít Zichermanna nebo Křivánkovou,“ napadlo Nicka. „Ti by přece o vícerozměrných prostorech měli něco vědět.“

Souhlasně přikyvovali a všichni se obrátili na premiantku Marinu.

„Já to nestihnu,“ bránila se. „Musím jít udělat reportáž k vilám a nágám a s Médeou máme službu u zajíců. Musíme jim vyklidit bobky.“

„Já je vyklidím za tebe,“ nabídl se Marině Vilda.

„A já Vildovi pomůžu,“ přidala se Kydippé.

Po první hodině meditací a metamorfování se profesor Emanuel chytal za hlavu a bědoval: „Máme na to maximálně měsíc, jenže takhle natvrdlé studenty jsem ještě neměl. Ani vy, Marino,“ spíнал k ní ruce, zatímco Marina seděla s pusou do podkovy.

Metamorfóza jí nešla, přitom doufala, že půjde k nágám dělat reportáž v lidské podobě. S rohami a kopyty se jí před Plantefolieho nechtělo. *Odložím to na zítra*, rozhodla se nakonec. *Dneska půjdu jen k vilám a za Zichermannem a Křivánkovou kvůli těm prostorům ve snu.*

Na sebe si do toho horka vzala letní sukni až na zem, aby jí nebyly vidět kozí nožky, a s košíkem, v kterém se váleli Čert s Mari, v doprovodu Světlany a Lykona procházela vilí branou. Tentokrát ji v bráně neuvítal žádný had, jako když se šlo k Meluzině, ale hustá mlha a liány břečtanů. Jen co se ocitla v parku, vydala se do školní budovy, aby našla aspoň jednoho z profesorů.

„Kdepak, ty nenajdete,“ sděloval jí elf ve vrátnici. „Vždycky v době metamorfózy a slunovratu odjíždějí přece domů.“

„Aha,“ povzdychla a zklamaně se vydala do vílího pavilonu.

Poradím se s mamkou, třeba je sežene po telefonu, doufala.

Aine již nedočkavě čekala. Oblečená do letních šatů podle poslední módy, rudé vlasy stažené do stuhy a na očích brýle se silnými obroučkami.

Marina se jí lekla.

„Ahoj, moje vílečko,“ objala ji Aine, pohladila po rohaté hlavě a pak se vrhla na košík. „Žlatíčka, lásky moje, podívejte, čo jšem vám pšiplavila,“ šveholila šišlavě a nesla pejsky ke stolu plnému sladkostí.

Dcery si již nevšímala.

Marina stála s prázdným košíkem jako solný sloup. Tak dlouho maminku hledala, tak šťastná byla, že ji konečně má, a najednou jako kdyby tu pro ni ani nebyla. *Co se to s ní stalo?*

Marina ničemu nerozuměla a cítila se znovu opuštěná jako kdysi, když ještě pokládala maminku za ztracenou...

A zatím na konferenčním stolku obklopeném čtyřmi křesílký bylo naservírováno tolik rakviček se šlehačkou, jahodových dortíků, špiček, indiánů, pařížských dortů a dalších sladkostí a maminka Marině nenabídla, ale se štěnaty usedla ke stolu a počala ušatým drobečkům nabízet na lžičce od každého dortíku.

Štěnatům zprvu nechutnalo a Aine jim šišlala: „Papejtě, žlatíčka, lásky...“

Buch, buch, buch... a do kanceláře vpadl Puk.

„No, teda, mami, to je senzace,“ vrhl se k nízkému stolku a nasoukal si jednu rakvičku do úst. Teprve pak si všiml, že ty dorty olizují váhavě i štěnata... a že u dveří přešlapuje Marina.

„Mami, to nemůžou jíst, budou mít průjem. Marino,“ obrátil se na sestru, když viděl matčin nepřístupný výraz, „pojď si vzít, ať zachráníme naše psy.“

Marina si smutně sedla do sousedního křesla a s kyselým výrazem se zakousla do indiána. Puk rozveselený sladkou chutí zamrkl na mamku: „A mami, proč máš tak velké brejle?“

„Abych tě lépe viděla,“ řekla přísně Aine.

„Mě? Já jsem přece vždycky nepřehlédnutelný... Ale vážně, mami, ty přece nemůžeš mít nic s očima. Nebo jo?“

Aine stále chovala štěňátka na hrudi a upřela na syna své krásné zelené oči nyní orámované silnými zelenými obroučkami.

„To byl nápad tvého otce, Puku. Maskujeme tak, že mi Marina začíná být velmi podobná.“

„Nápady mého táty jsou geniální,“ přikývl Puk. „Akorát... to neměli nějaké menší rámečky? Nebo sis mohla nechat udělat čočky...“

Aine přestala ňuhat a pusinkovat čumáčky štěňátek a nevěřicně pohlédla na syna. Marina vyprskla.

„Pardon, já plácám blbosti,“ zvedl Puk dlaně.

„To tedy plácáš, zatímco Marinka je nějaká nemluvná,“ souhlasila Aine.

Marina teď váhavě vysvětlila, že jim dal profesor Pan za úkol zjistit, proč se sny při přechodu mezi prostory zamotají do nesmyslu. Aine se ihned rozhodla sehnat matykářku a fyzikáře. Čísla jejich telefonů neznala, volala proto do sekretariátu ředitelky. Jakmile Puk zaslechl z mobilu hlas plavovlásky Amálie, po tváři mu začal cestovat lehký úsměv.

Marina si úsměvu všimla a uvažovala: *Amálii bych do rodiny brala.*

„Křivánková i Zichermann jsou doma v Kentaurionu. Já sice Zásvěti znám, ale vysvětlit, proč se ze snů v různých prostorech stane nesmysl, to opravdu neumím,“ hlesla zklamaně Aine, v jedné ruce mobil, druhou hladila štěňátka, od kterých se nemohla ani

na okamžik odpoutat. „Ale Arthos je taky kentaur,“ napadlo ji vzápětí, „a jako astronom s titulem Dr. by měl o prostorech něco vědět.“

Než se kentaur Athos dostavil, Puk pořádal zákusky z táčů a snažil se s Marinou mamince vysvětlit, že musí zase Mari a Čerta odnést zpátky k Sídě. Aine se ale tvářila umíněně.

Arthos vstoupil po energickém zaklepání a jen vytřeštil oči na stůl přeplněný cukrářskými výrobky.

„Co slavíte?“

„Nic,“ zahuhlal s plnou pusou Puk, „to je jen takové malé občerstvení pro psy. Pojď si dát s námi.“

Arthos se nenechal dvakrát pobízet a teprve posilněn šlehačkou začal: „Takže, Marino, abych ti to mohl vysvětlit, potřebuju, abys vyrobila z papíru model kvádrů.“

Marina přikývla a vydala se k maminičině psacímu stolu.

„Jaké má mít rozměry?“ ptala se pro jistotu.

„To je fuk, ale hlavně nezapomeň obtáhnout jeho hrany barevnými fixami.“

Marina se v duchu divila, model však vyráběla poslušně a bez řečí, dávala pozor na každý milimetr. S lepidlem zacházela jako zkušený modelář, takže výsledné těleso nejenže bylo přesným kvádrem s ostrými hranami, ale také to byl kvádr s čistými neupatlanými stěnami.

„Hm,“ vzal ho uznale Arthos do ruky. „Dívej, Marino,“ postavil kvádr zase na stůl. „Toto je model v třírozměrném prostoru, v kterém přebývají lidé. Teď si představ, že tady na desce stolu žije nějaká dvourozměrná bytost, vypadá třeba jako malý kroužek, ale myslí jako ty nebo já...“

Arthos vzal fixu a na kousek papíru nakreslil kroužek. Marina hleděla střídavě z Arthose na papír, jako kdyby očekávala, že se v kroužku objeví Arthosova tvář.

„A teď sleduj,“ pokračoval Arthos a zmáčkl kvádr.

„Co to děláte?“ vykřikla Marina.

Arthos totiž ten dokonalý kvádr, který tak pracně vytvořila, na stole doslova slisoval. Barevné hrany kvádru ležely teď polámané jedna přes druhou. Marina zprvu sotva lapala po dechu, ale potom Arthosovo počínání pochopila.

Další kvádr, který vyrobila úplně stejně jako ten pro Arthose, slisovala v učebně na lavici před zraky spolužáků i profesora, potom ukázala na papírek s nakresleným kolečkem, který položila vedle zmačkaného kvádru, a pravila: „Tahle bytost zvaná placaté dvourozměrné kolečko nyní vidí náš kvádr jako dvanáct rozházených ohnutých polámaných úseček a nikdy si nedokáže představit, jak kvádr vypadal předtím. Místo něj vidí něco jako rozlámané zpřeházené větve. A tak je to i s námi, když používáme lidské myšlení zvyklé na 3D. Naše sny se z vyšších rozměrů srazí do 3D jako takový chuchvalec, změní se pořadí událostí ve snu, prohází se bytosti, které v něm potkáme, takže třeba slyšíme hlas, ale nevidíme toho, kdo mluví, vidíme někoho jiného. Pamatujeme si, že jsme někoho potkali, ale přitom jsme potkali někoho úplně jiného. A taky se můžeme vidět někde, kde jsme ve snu vůbec nebyli.“

„Vynikající vysvětlení,“ pochválil ji profesor, „na to jste, Marino, přišla sama?“

„To nám poradil Arthos,“ přihlásila se Kydippé.

Marina zrudla. Nerada profesorovi přikývla, že tato moudrost není z její hlavy.

„V pořádku,“ pokyvoval rohatou hlavou Pan, který seděl na židli jako na trůnu. „Arthos je sice ještě mladíček, ale pálí mu to. A takovým malým krasavicím, jako jste vy, určitě rád pomůže.“

„Jo – Arthos,“ kroutila po vyučování hlavou Médea. „Ten si našeho přirozeného půvabu ani nevšímne. Moje mamka se ho v oktávě pokoušela sbalit. Vůbec nic na něj nezabralo. Mamka mi říkala, že nakonec toho musela nechat, protože on jako kentaur totiž opravdu čeká na tu svou kentaurku. A mamka z toho svého balení měla málem obrovský průšvih těsně před maturitou,“ přešla Médea do šepotu.

Marina se probudila s pocitem zauzlované oháňky.

„Zase jsem si přeležela ocas,“ zakňourala. Mrkla na budík, lehla si na břicho, podložila si pažemi rohatou hlavu a vzpomínala. Když se znovu líně protáhla a pohlédla na podlahu, spatřila Matýska, který ji hypnotizoval, aby si s ním šla hrát.

„Vždyť si jdu dneska jen pro vízo a je teprve šest,“ bručela lenošně.

Jenže spěte nebo ležte se zavřenýma očima, když na vás někdo upřeně hledí. Nakonec vstala a vyšla s Matýskem na lodžii.

Letní lesní vzduch omamně voněl a Marina se zahleděla na stromy, neboť jim profesor Emanuel přikázal procvičovat při vstávání zrak, aby viděli aury ještě lépe.

„Po probuzení máte zrak příliš polidštělý,“ řekl jim, „a vidíte aury pouze slabě. Proto je nutné absolvovat malé cvičeníčko,“ mnul si dlaně.

A tak Marina jako každé ráno nejdříve k sobě přiblížila prsty obou rukou, rozostřila pohled a mezi prsty i z bříšek prstů viděla linout se svou vlastní auru. Zprvu jen lehýnce našedlou, pak se aura různě barvila.

Marina soustředila zrak na statný jasan, jehož drobné listí se zachvívalo ve vánku. Rozostřila zrak a na koncích větví spatřila mlhavé šmouhy, které se rychle měnily, přeskupovaly a mizely. Sice

ji to nijak zvlášť nebavilo, ale vydržela auru sledovat delší dobu, dokud namísto šedivé nespátřila barvy světlé jako na akvarelech.

„Tak, to stačí,“ řekla si nahlas a Matýsek odhadl, že se půjde připravit do školy, a už před ní upaloval do koupelny, kde se Marina před zrcadlem metamorfovala do lidské podoby. Metamorfóza se jí vydařila během deseti minut, a pak se mohla obléct a učesat. Ještě si namalovala silné linky a řasenkou zahustila řasy a pak začala váhat nad oblečením.

„Ach jo,“ povzdychla si a mysl se jí zatoulala... *Jako kdyby se... mamka zbláznila!* kousla se vylekaně do rtu. *Mám s ní tolik starostí, že jsem si včera ani nevzpomněla, že si musím promyslet, jestli tohle tričko není moc pruhované. Teď bych řekla, že je... A ten výstřih! A vůbec. Tričko se na závěr školního roku nehodí. Vezmu si halenku.*

„Jé, to je pěkné tričko,“ vpadla k ní Médea. „A ten výstřih, to budou kluci zírat,“ poskakovala kolem Mariny. „Jo, potkala jsem pana profesora, právě přišel z porady ze školy a mám všem vyřídit, že hned až dostaneme vízo, máme přijít sem do učebny. Pan je děsně rozzlobený, šla z něj hrůza.“

„Co se stalo?“ strnula Marina.

„Nevím, asi jsme něco provedli,“ zamrkala Médea. „Ty si to tričko nevezmeš?“ podivila se, když se Marina počala převlékat do halenky. Také s výstřihem.

Co jsme mohli provést a nevíme o tom? dumala Marina, když nafintěná a v střevíčkách na podpatku kráčela s ostatními z Lesního sídla do školy převzít si vysvědčení. *Puk taky potvrdil, že je Pan hrozně naštvaný... Určitě zase něco Vilda s Bulížníkem... I když se oba dušují, že oni nic. Známe je, ušklíbla se Marina.*

Vtom se k ní Vilda přidal, původně spěchal s kluky jako první, ale počkal na ni.

„Nezapomněla jsi ten diktafon?“ zeptal se a srovnal si límec košile a zeleného motýlka. „Týjo, proč máš odznak školy na výstřihu?“ zajímal se a Marina zrudla.

„Co vy dva si tady šuškáte?“ vběhla mezi ně zezadu Médea.

„Ále, organizuju práci našeho reportérského týmu,“ odvětil Vilda.

Ten je pohotový, podivila se Marina. Kdyby začal před Médeou o tom výstřihu, tak se tomu Médea bude chechtat celý týden a všude to roztroubí.

„Kam jedeš na prázdniny? Co je letos o prázdninách v módě? Jaké očekáváš vysvědčení? Jak se cítíš po nové metamorfóze? Který předmět tě během roku nejvíc děsil?“ chrlila Marina otázky na studenty, kteří procházeli vstupní halou. Médea přitom zpovídáné studenty fotila.

V hale byly desítky slavnostně oblečených studentů, bzučelo to tam jako v úle. A byl to bzukot radostný, protože začínaly prázdniny. Pro elementály to sice neznamená konec výuky jako v normální škole pro lidi. I v létě budou pokračovat. Zbaví se však na dva měsíce klasických předmětů, jako jsou matematika, jazyky, dějepis, chemie, biologie a další. Budou poznávat říši, do které se právě metamorfovali.

Marina byla jako na trní. Očima těkala po hale. *Kde jen ten Plantefolie může být? Bud' už prošel, nebo přijde jako vždy pozdě. A já už budu ve třídě... Já mám takovou smůlu...*

Poprvé zazvonilo a toužebně očekávaný mladík vstoupil lehkou chůzí obklopený třemi sekundánkami. Uprostřed toho hejna se samolibně usmíval a nové malé nágy předháněly jedna druhou v ostrovtipu.

No jo, kleslo Marině srdce, všechny na sebe chtějí upozornit. A Plantefolie na nich může oči nechat. Na blondýnách... uvědomila si, že všechny tři mají na rozdíl od ní plavé vlasy.

I přes to zklamání se ale nevzdala. Nakročila Plantefoliemu vstříc s diktafonem...

„Ahoj, kotě,“ usmál se na ni jako vždy.

„Ahoj, můžu ti položit pár otázek?“

„Jasně... nebo... radši se zeptej tady holek,“ nastrčil Plantefolie Marině k diktafonu své obdivovatelky.

A ty se začaly ihned překřikovat: „Chceš moje číslo telefonu? Nebo číslo podprsenky? Nebo...“

Naštěstí zazvonilo. Hala se bleskem vyprázdnila. Marina s Médeou kvapily chodbou do učebny, kde jim třídní profesor rozdá vysvědčení.

„To byly blond slepice,“ zavrčela Médea.

„Hm,“ hlesla Marina. „Ale líbily se mu... Víš, co? Já se obarvím na blond,“ rozhodla se pevně.

Jak ráno neslavně začalo, tak pokračovalo. Marinu velmi mrzelo, že nedostala knižní odměnu za vysvědčení. Předhonil ji Kryštof. *Zkrátka nedostal nespravedlivou dvojku z geologie jako já*, vzdychala a mračila se i na slavnostním shromáždění v sále školy, když vyhlášovali výsledky soutěže o Rafaelovu berlu.

„Doufám, že tušíte, proč jsem si vás svolal?“ mračil se na ně profesor Pan v učebně Lesního sídla, když se vrátili s vysvědčením.

Ptáci rozjařeně vyzpěvovali v korunách stromů za okny a studenti přikyvovali s pohledy zabořenými do lavic.

„V primě jste byli v ekologické soutěži první, užili jste si moře a letos jste se na celou soutěž vyflákli. Skončili jste poslední. Takovou ostudu v mém ročníku nesmíte opakovat. Je sice hezké, že jste se zajímali o život syslů, ale vaše práce měla smysl jen pro vás dvanact a syslům, řekl bych, příliš nepomohla. Pamatujte si: na projektu, který budete dělat v mém ročníku, si dáte velmi záležet.“

Máte měsíc na to, abyste vymysleli něco inteligentního a přínosného pro Gaiu. Za měsíc po slavnosti mi svůj nápad předložíte. Bud vám ho schválím, anebo taky ne...“

Lámali si s projektem hlavu celý první červenec, druhého července se pak metamorfovali do lidské podoby, slušně se oblékli, vzali si pohodlnou obuv a v čele s králem lesa a jeho synem Pukem vypochoďovali ke škole. Před bílou budovou na ně čekal minibus.

„Tady je stejně všechno na hlavu,“ šeptal Vilda Marině, když nastupovali. „V mojí staré škole jsme na výlety jezdili před vysvědčením...“

„Jenže my nejedeme na výlet, ale na exkurzi, studente Viléme. Až dorazíme na místo, dostanete zadání problému,“ ozval se profesor. „A ti, co jsou už uvnitř, se přestanou hádat o sedačky.“

Uvnitř minibusu se opravdu zvedla nejdřív hádka mezi Médeou a Buližníkem o zadní sedačky. Jenže Buližník se na ně natáhl a zacpal si uši, že se se sestrěnicí nebude už dál hádat. Tak si Médea sedla dopředu, a než se nadála, sedla si vedle ní Šárka, která tvrdila, že vzadu se jí dělá špatně od žaludku.

Médea držela Marině místo, takže si s Marinou přesedla dozadu a vedle Šárky se nacpala Kydippé, aby byla blízko vyučujících. Nato se urazila nastupující Veronika, že ji Kydippé zradila, když jí nadržela místo.

Jakmile se konečně usadili, dostali kázání, aby odpadky ze svačín odhazovali do odpadkového koše a aby za jízdy nevstávali.

„A všichni se připoutejte,“ přikázal profesor.

Jen co se rozjeli, rozkoukal se Vilda na zadní pětce, na níž seděl pouze s Buližníkem a pak se naklonil k Médece na sedačce před ním.

„Hele, prosím tě, vyměň si to se mnou. Mně se tady vzadu dělá blbě.“

Médea se zamračila a ujasňovala si: „Tobě se dělá vzadu blbě a o jednu sedačku vepředu by se ti blbě nedělalo?“